உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

ரும். புத்தகம் சஞ்சிகை ய.] நூஅாசரு ஹூ. வைகாசி ௬௨. உஉ. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, May 22, 1845. [Vol. V. No. 10.

இதிகாசச்சுருக்கமும் காலநிருபணவிளக்கமும்.

உரோம இராச்சிய ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்த கதனைகள் இதிகாசநூல்களாற் சற்றுந் தெரியவராவேனும், கன்ன பாரம்பரையால் விளங்கியபடி அது கிறிஸ்து அவதரிக்க, எாருஎ. வருஷத்துக்குமுன் ஸ்தாபனமாகி இரண்டு சதாப்த மளவுக்கு ஏக சக்கிராதிபதித்துவமாயிருந்ததென்று தெரியவருகின்றது. அதிலிருந்த இராசாக்களும் பிரசைகளும் அக்காலத்திலே தங்களுக்குச் சமீபித்த தேசத்தாரைப் பொருது வெற்றிகொண்டும் சமாதானஞ் செய்தணைத்தும் வசமாக்கித் தங்கள் சுயராசரிக்கத்துக்குக் கீழமைவிக்கமுயன்று காலயாபனம்பண்ணினார்கள். உரோமராச்சியம், உாருய. வருஷத்துக்கு இராசாக்களாற் பாலிக்கப்பட்டு வந்தது. அவர்களுக்குள்ளே, அவ்விராச்சியத்தை நிலைப்படுத்திய பிரதமராசாவாகிய ரொமியுலஸ் என்பவன், ௩௰. வருடம் அரசாண்டான். அந்திமராசாவாகிய அகங்காரியென்றுபெயர்பெற்ற இரண்டாந்தார்க்குவினென்பவன் மிகக் கொடுங்கோன்மையும் நிஷ்டூரமுமுள்ளவனுயிருந்தான். கிறிஸ்துபிறக்க, ருாரு. வருஷத்துக்குமுன்னே அவன் உரோம நகரத்து ஓர் குலமகளாகிய லூக்கிறிற்றயாவென்பவளைப் பிடித்து அவமானப்படுத்தினதினாலே அவ்விராச்சியத்தை விட்டுத் தள்ளுண்ண, அக்காலந்தொடுத்து அது பிரசாராச்சியமாயிற்று. இந்தக் கதனை டறையஸ் இஸ்தஸ்பிசென்பவனுடைய காலத்தில் நிகழ்ந்தது.

கார்தேசு என்னும் நகரம் உரோம இராச்சியம் நிலைப்படச் சற்றுமுன் ஆபிரிக்காக் கண்டத்து வட தீரத்தில் பினீசியராலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. காதேனியர் தங்கள் ஆதிவம்மிசத்தாரைப் போலக் கப்பல் யாத்திரைக்காரராகி ஸ்பேன் தேசத்துள்ள சொர்ணாகரங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றின் மூலம்வெகு சம்பத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டார்கள். கிறிஸ்து அவதரிக்க, ருாங. வருஷத்துக்கு முன் டறையஸ் இஸ்தஸ்பிசென்பவனுடைய காலத்தில் கப்பல் யாத்திரையிலும் வியாபாரத்திலும் உரோமருடன் சேர்ந்து ஒருடன்பாடுசெய்துகொண்டார்கள். தற்காலபரியந்தம் தாங்கள் பட்டினங் கட்டின நிலத்துக்காக ஆபிரிக்காக் கண்டத்துள்ள ஆதிகோத்திரத்தாருக்குத்திறைகொடுத்துவந்தார்கள். பின்பு திறைகொடாமல்விடப் பிரயத்தனம்செய்தும் அது சித்திக்கவில்லை.

அம். காலவதுப்பு.

எஸறு. உ. பி. ஹூ. ௩௫௫௱. கி. மு. ஹூ. ருா.

இந்தக் காலத்தில் சிந்துநதியவதிமத்திய பூமி சமுத்திரபரியந்தமுள்ள ஆசியாக்கண்டத்து மேற்றிசையும் எகிப்து தேசமும் பார்சிய ராசாக்களுக்குக் கீழமைந்திருந்தன. அப்போது லௌகீக இதிகாச நூல்கள் வர்ணிக்கப்படத் தொடங்கின. அந்தக் காலந்தொடுத்து நிகழ்ந்த லௌகீக காரியங்களைத் தெளியக் காட்டுதற்கு வேத நூலேயன்றி இதிகாசநூல்களுமனேகமுண்டு.

யூதேயாதேசம் இந்தக்காலத்தில்பார்சியராசாக்களுக்கும் அவர்களுக்குப்பின்னேற்றிய இராசாக்களுக்குந் திறை கொடுத்து வந்ததினால் அதினிதிகாச முழுதும் பார்சிய இராச்சியத்தினிதிகாசத்திலடங்கும். ஆதலால் இந்தக் காலவகுப்பிலே முதன்முதற் பார்சியாவினிதிகாசத்தையே சொல்லத் தொடங்குவோம்.

பார்சியாராச்சியம்—சென்ற, ருா. வருஷக் கால வகுப்பினீற்றில் டறையஸ் இஸ்தஸ்பிசென்பவன் பார்சிய தேசத்திராசாவாயிருந்தான். அவன் கிரேக்க தேசத்தை இரண்டா முறையும் சருவிப் பொரும்படி பிரயத்தனஞ் செய்தவரைக்கும் நிகழ்ந்த கதனைகளனைத்தும் முன்னே தெரிவித்தோமே. திரும்ப அவன் தனதபிப்பிராயம் சித்திக்கமுன் மரித்துவிட, அதற்குப் பின்பு

சார்க்கிசசென்னும் அவன் சுதன் இராசாவாகி உடனே கிரேக்க தேசத்தைப் பிடிக்கும்பொருட்டுத் தன் பிதா ஒருப்படுத்தின நிர்வாகங்களைக்கொண்டு அவனது அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்து தன் பிதா சிதியாதேசத்தைச் சருவிப் பொரும்படி முன் சென்ற வழியையேபிடித்துப் படகுகளினால்ஓர் பாலம் போட்டு எலிஸ்போந்தைக் கடந்து திரேசென்னும்மாகாணத்திற்சென்றுமக்கிதோனியாவுக்குத்தென்புறத்தாலேபோய் மத்திய பூமி சமுத்திரத்தின் வடதீரத்தாற் கிரேக்கதேசத்தைச் சருவிக் கொண்டான். பின்பு அத்திக்காவென்னும் தேசத்தை நாடித் தென்றிசையாகத் திரும்பிவரும்போது தெசலியென்னுந் தேசத்துக்குத் தென்புறத்திற் கடலுக்கும் மலைக்கு மிடையேயுள்ள தாமாப்போவியென்னும் ஒரொடுக்கமான வழியிலே லியோனீடஸ் என்னும்சேனாபதியானவன், ௩௱. பேர்ஸ்பாத்தியரும்மற்றும்பேர் கிரேக்கருமாக, சது. பேரோடும் போய்எதிர்த்துக்கொண்டான். இந்தப் படைகள் மிக அற்பமாயினும் அவ்விட நெருக்கத்தினாலே இரண்டுநாளாகப்பார்சியசேனைகளனைத்தையும் மறித்துக்கொண்டு நிற்கப், பின்பு ஓர் கிரேக்கன் பார்சியரில் ஓர் படைவகுப்பை மலைவழியாகச் செல்லும்படி ஒரந்தரங்கவழியைக் காட்டிக் கொடுத்தான். கிரேக்கர்களும் ஸ்பார்த்தியர்கள், ௩௱. பேருக்குள்ளே சிலரும்

HISTORY AND CHRONOLOGY.

(Continued from page 66.)

Rome.—According to ancient traditions, which are the only authority extant for the history of Rome, at its commencement, Rome was founded, B. C. 757. It was for the first two centuries of its existence, a monarchy, and the chief occupations of its kings and citizens, was fighting, and gradually subduing the neighboring states, or incorporating them into their body politic by treaties. For about 250 years Rome was governed by kings, the first of whom was Romulus, the founder of the city, who reigned 30 years. The last was Tarquin II. surnamed the Proud. He proved a most despotic and cruel tyrant. At length, in consequence of an outrage committed by him upon Lucretia, a Roman Lady, he was deposed, and Rome became, from that time, a republic, B.C. 505. This was during the reign of Darius Hystaspes.

Carthage had been founded by the Phoenicians, on the coast of Africa, about the time of the foundation of the city of Rome, or a little before that era. Like the people from whom they sprang, the Carthaginians were a maritime people, and early became acquainted with the gold mines in Spain, from which their city acquired great wealth. In the year B. C. 503, which was during the reign of Darius Hystaspes, they entered into a treaty with the Romans, relating chiefly to matters of navigation and commerce. Till this time, the Carthaginians had paid tribute to the original African tribes, for the ground on which their city stood. They now attempted to free themselves from this tribute, but did not succeed.

Eighth Era.

Ezra,—A. M. 3,500.—B. C. 500.

This era finds the whole western part of Asia, from the Indus to the shores of the Archipelago, and also Egypt, under the dominion of the kings of Persia. Profane history had now begun to assume a precise and authentic form; and many documents are still extant, besides the Sacred Scriptures, which shed a clear and steady light on the affairs of men at this era.

Judea was now a tributary kingdom, the history of which is involved in that of Persia, and the monarchies which succeeded the Persian. We therefore commence this period with

Persia.—At the conclusion of the former era, B, C. 500, Darius Hystaspes was on the throne of Persia; and we noticed his history till his preparation for a second invasion of Greece, which, however, he did not live to accomplish. He died, leaving

Xerxes, his son, as his successor. The first care of Xerxes was to prosecute the invasion of Greece, for which preparations were made by his father. He took the same route which Darius had taken on his invasion of Scythia, crossing the Hellespont, as he did, by a bridge of boats into Thrace, and passing along the head of the Archipelago through the southern part of Macedonia. He then turned southward towards Attica, but was withstood at the straits of Thermopilae, (a narrow pass in the southern part of Thessaly, between the mountains and the sea,) by Leonidas, with 300 Spartans, and as many other Greeks as made up the whole number to 4,000. This little company, aided by the nature of the ground, arrested the progress of the whole Persian army for two days, till a Greek betrayed it, by leading a Persian detachment

தங்களுக்குப் பின் பார்சியர் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டு தப்பிவிட, மற்றுமஸ்பார்த்தியர்களும் லீயோனீடசென்பவனும் நின்று பொருது கண்ட துண்டமாக்கப்பட்டார்கள். பின்பு பார்சியர்கள் தெற்கே நாடி எதேனகரத்திற் சேர்ந்தார்கள். எதேனியர் தங்கள் மனைவியரும் பிள்ளைகளும் தற்காக்கப்படும்படி அவர்களைப் பெலபுனீசசென்னும் நாட்டுக்கப்புறம் அனுப்பிவிட்டுத் தாங்கள் கப்பலிலேறினார்கள். அப்படியிருக்குங் காலத்தில் பார்சியர் கிரேக்கர் என்னுமிருதிறத்தாருடைய போர்க்கப்பல்களும் சந்தித்தன. பார்சியகப்பல்கள் பலீரசென்னுந் துறைமுகத்திலும் தெமிஸ்ரோகிலீசென்பவனுக்குக் கீழமைந்த கிரேக்க கப்பல்கள் சலேமிசென்னுந் தொடுவாயிலும் நின்றன. பார்சியர்கள் அவ்விடத்திலேதானே பொரும்படியெண்ணியும் அந்தத் தொடுவாய் மிகவும் ஒடுங்கியிருந்ததினால் அவர்களுடைய திரளான கப்பல்கள் ஒருமித்தெதிர்க்க முடியாதபடியால் கிரேக்கர்கள் அவர்களை மோதியடித்து முறித்து நிர்மூலம்பண்ணினார்கள். அதிலே தப்பின கப்பல்கள் ஆசியாக்கண்டத்தீரத்தையடைந்தன.

சார்க்கிசசென்பவன் தன் கப்பற்கூட்டமழிந்தபின் கிரேக்கர் எலிஸ்போந்தென்னுந் தொடுவாய்க்குப்போய்த் தான் ஆசியாக்கண்டத்துக்குத் திரும்பிப்போகாமல் மறிப்பார்களென்றஞ்சி விரைவிலே அவ்விடத்திற் சேர்ந்து அங்கே தான் நிர்மானித்த படகுப்பாலம் புயலடித்ததினால் அழிந்துபோனதைக் கண்டு மீன்பிடிக்கும் ஓர் சிறுவள்ளத்தில் ஏறிப்போனான்.

சார்க்கிசஸ் பார்சியதேசத்துக்குப் புறப்பட்டதன்பின் மார்டோனிய சேனாபதி தன் சேனைகளோடும் தெசலியென்னும் மாகாணத்திற் போயிருந்து மற்றவருஷம் திரும்பியபோது எதேனியரின்னும் அமையமாட்டோமென்று மறுத்ததைக் கண்டு அந்நகரத்தையும் நகரத்தார் விட்ட திரவியங்களையும் தகனித்துப் பற்பல துர்வியாபாரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கப், பெலபுனீசசென்னும் நாட்டிலுள்ள கிரேக்கர்கள் ஓர் சேனையைக்கூட்டிக் கொறிந்துநகரத்துக்குச் சமீபித்த உள்ளிடைக்கழுத்தை நாடிச்சென்றார்கள். அப்போது திரேசுக்கும் ஆசயாவுக்கும் போகிற வழியை யடைக்கப்போகிறார்களென்றஞ்சி வியோற்றியவென்னும் யாகாணத்திற் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே லெசிடிமோனென்னுந் தேசத்திராசாவாகிய பௌசேனியசென்பவனுக்கும் எதீனிய சேனாபதியாகிய எறிஸ்றயிட்சென்பவனுக்கும் கீழமைந்த கிரேக்க சேனைகள் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று பிளற்றியா நகரத்துக்குச் சமீபத்தில் அவனைக் கிட்டிப் பார்சியசேனைகளை எதிர்த்து மோதியடித்துச் சின்னபின்னப்படுத்தி, ௪௰௲. பேரை ஒழிந்த மற்றும் சமஸ்தரையும் கண்ட துண்டமாக்கினார்கள். இந்த நாற்பதினாயிரம் பேரும் யுத்த ஆரம்பத்திற்றானே தங்களுக்கு மோசம் வருமென்றறிந்து கொண்ட ஆர்த்தபேசசென்னும் சேனாபதியோடும் யுத்தகளத்தை நீங்கி விசந்தியமென்னும் நகரத்திற் சென்று அங்கிருந்து எலிஸ்போந்தைக் கடந்து ஆசியாகண்டத்திற் சேர்ந்தார்கள்.

பிளற்றியா நகரத்துக்குச் சமீபத்திலே யுத்தம் நடந்த தினமே கிரேக்கர்களுடைய போர்க்கப்பல்களனைத்தும் ஒருங்கு சென்று ஆசயாகண்டத்துத் தீரத்திலுள்ள கடன் முனையாகிய மைக்காலியிற் போய்ப் பார்சியருடைய கப்பற்கூட்டத்தை எதிர்த்து நிர்மூலப்படுத்தின.

சார்க்கிசஸ் தன் சேனைகளெல்லாம் தோல்வியடைந்ததைக் கண்டு பார்சிய தேசத்துத் தலைப்பட்டினமாகிய சூசாவிலே போயிருந்து சற்று மன அடக்கமின்றித் தனதிஷ்டப்படி துராசைகளுக்கு இடங்கொடுத்துத் துன்மார்க்கனாய் நடந்தான். கிறிஸ்து அவதரிக்க, ௪௱௬௫. வருஷத்துக்கு முன் அவனுடைய காவலாளருக்குத் தலைவனாகிய ஆர்த்தபேனிசென்பவன் அவனுக்கு விரோதமாகச் சதியாலோசனைபண்ணி அவனைக் கொலை செய்தான்.

across the mountains. The Greeks, seeing themselves menaced with an attack on their rear, retired, with the exception of Leonidas, and the remains of his 300 Spartans, who kept their gronnd till they were overpowered and cut to pieces. The Persian army then proceeded southward to Athens. The Athenians retired to their ships, and placed their wives and children, for protection, on the opposite side of the Peloponnesus. Meanwhile the Persian and Greek fleets were assembled near to one another. The Persian occupied the Athenian port of Phalerus, and the Greek fleets were assembled near to one another. The Persian occupied the Athenian port of Phalerus, and the Greek fleet, under the command of Themistocles, the neighbouring straits of Salamis. There, the Persians determined to attack them; but the narrowness of the straits rendering it impossible for their huge armament to act in concert, the Greeks contrived to throw it into confusion, and utterly destroyed it. The shattered remains of this fleet retired to the opposite shore of Asia.

Xerxes, seeing his fleet destroyed, and fearing that the Greeks would sail for the Hellespont, and interrupt his return to Asia, fled thither; and finding his bridge of boats broken by storms, was under the necessity of crossing the strait in a small fishing boat.

After the departure of Xerxes for Persia, Mardonius retired with the army to Thessaly, and then returning next year, and finding the Athenians still determined not to submit, burned whatever remained of the city, and committed all manner of excesses. But the Greeks of the Peloponnesus had collected an army and were marching towards the Isthmus of Corinth, by which they threatened his communication with Thrace and Asia, and he retired to Baotia. There the Greek army, commanded by Pausanias, king of Lacedaemon, and Aristides, the Athenian General, followed him and came up with him near the city of Platea; where the Persian army was totally routed, and cut to pieces, with the exception of 40,000 men, whom Artabazus, a Persian General, foreseeing how the battle was likely to issue, withdrew early from the field and brought to Byzantium, where they recrossed the Hellespont into Asia.

On the same day with the battle of Platea, the combined Greek fleet attacked and destroyed the Persian fleet at Mycale, a promontory on the coast of Asia.

Xerxes, on the defeat of his armies, retired from Asia, and took refuge in Susa, the Persian capital. There he gave himself up to the greatest licenciousness At length Artabanes, the captain of his guard, formed a conspiracy against him, and put him to death, B. C. 465.

THE LETTER WRITER.

LETTER XII.

From a Mother in Town, to her daughter at a Boarding School, in the Country, recommending the Practice of virtue.

DEAR CHILD,

Although we are separated in person, yet you are never absent from my thoughts; and it is my continual practice to recommend you to the care of that Being, whose eyes are on all his creatures, and to whom the secrets of all hearts are open; but I have been lately somewhat alarmed, because your last two letters do not run in that strain of unaffected piety as formerly. What, my dear, is this owing to? Does virtue appear to you as unpleasant? Is your beneficent Creator a hard Master, or are you resolved to embark in the fashionable follies of a gay, unthinking world? Excuse me, my dear, I am a mother, and my concern for your happiness is inseparably connected with my own. Perhaps I am mistaken, and what I have considered as a fault, may be only the effusions of youthful gaiety.—I shall consider it in that light, and be extremely glad and happpy to find it so. Useful instructions are never too often inculcated, and therefore, give me leave again to put you in mind of that duty, the performance of which alone can make you happy, both in time and in eternity.

Religion, my dear, is a dedication of the whole mind to the will of God, and virtue is the actual operation of that truth, which diffuses itself through every part of our conduct; its consequences are equally beneficial as its promises; "Her ways are ways of pleasantness, and all her paths are peace."

சகலவித காகித விளக்கம்

௰௨ம். காகிதம்.

பட்டணத்திலிருந்தவோரு தாயானவள் நாட்டிலோரு தருமப் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டிருந்த தன் குமாரத்தி நல்வழி நடக்க அவளுக்கெழுதியது.

அன்புள்ள மகளே,

நாமிருவருந் தேகத்தால் பிரிந்திருந்தாலும் நீ என் சிந்தையை விட்டோரு போதும் நீங்கினவளல்ல. தான் படைத்த சருவ சீவாத்துமாக்கள் பேரிலுங் கண் வைத்திருப்பவராயும் யாவர் உள்ளத்திலும் இருக்கிற இரகசியங்களை அறிந்திருப்பவராயும் இருக்கின்ற கடவுள் உன் மேற்றயவாயிருக்கும்படி அனுதினம் பிரார்த்தித்து வருகிறேன். ஆனாலும் உன் கடைசிக் காகிதமிரண்டுமெழுதப்பட்டிருக்கிற வகை முன்போலுண்மையான பக்தியைத் தழுவியதாயிராமையால் எனக்குக் கொஞ்சந் திகில் உண்டாயிற்று. என தன்புள்ள மகளே இப்படி வந்த வகையென்ன? நல்வழி உனக்கு வெறுப்புள்ளதாய்க்காணுகின்றதோ? நன்மை செய்யுமுனது சிருட்டிகர் கொடுமையுள்ள கர்த்தனோ? அல்லது களிப்பன்றியொன்றையுநினையாதிருப்பவர்களுக்கு வழக்கத்தாலுள்ள மதிகெட்ட இச்சைகளிற் பிரவேசிக்கவெண்ணியிருக்கிறாயோ? என தன்புள்ள மகளே என் மேற் கோபம் வையாதே. நான் உன்னைப் பெற்றதாய் ஆதலால் உன் சேமத்திற்காக எனக்குள்ள பாதகாழம் என் சேமத்திற்காகவுள்ளதுமொன்றேயல்லாது வேறல்ல. ஒருவேளை நான் மேற் சொல்லியதிற் பிசகிக் குற்றமாக வேண்ணியதற்கு பாலியத்தாலுள்ள சந்தோஷத்தினாலே நீயப்படி எழுதிவிட்டதே காரணமாயிருக்கலாமே. நானதை இப்படியே யோசிப்பதுமல்லாமல் உள்ளபடி இவ்வாறிருப்பது எனக்கு மிகவுஞ் சந்தோஷமாயும் பாக்கியமாயுமிருக்கும். நற் புத்திகளை அடிக்கடி புகட்டாதிருக்கக் கூடாதாகையால் இனி மேலுஞ் சதாகாலமுமுன்னைப் பாக்கியவதியாக்கத் தக்க நடையெதுவோ அதன்படி மாத்திரமே நடக்க மறுபடி உனக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

அன்புள்ள மகளே, நமதுள்ளத்தை முழுமையுந் திருவுளத்துக்கொப்புக்கொடுப்பதே தெய்வபக்தியாம். அவ்வுண்மை விளங்க நாமெல்லாவிஷயத்திலு நடப்பதே நன்மார்க்கமாம். அதற்குள்ள குணங்களும் அதற்குச் சொல்லிய பலன்களுஞ் சமப்பிரயோசனமுள்ளவைகளாம். அதன் வழிகள் இன்பமுள்ள வழிகளாம். அவ்வழிகளனைத்துஞ் சஞ்சலமற்றவைகளாம்.

பாலப்பேண்களில் பூரிப்பாலோன்றையும் நினையாதவர்கள் தங்கள் காலத்தையெல்லாமுலகத்துக்கடுத்த ஆடல்பாடல் முதலிய சந்தோஷங்களிற் சேலுத்திக்கோண்டிருக்க என் மகள் மேய்யான பக்தியுடன் மாசற்ற களிப்புமுள்ளவளாயிருக்கிறளேன்று கேட்பதேனக்கேவ்வளவு பாக்கியம். பிரதிதினமோரு மணிநோமாகிலும் உன்னிடத்திலிருக்கும் வேதபுஸதகத்தையும் ஙமதிங்கிலீசு பாஷையிலிருக்கும்அருமையான நூல்களில் ஏதாவதோன்றையும் வாசித்து வாப் பிராத்திக்கிறேன். வேதந் துக்கம்அடைவிப்பதேன்று சில வேறியர் சோல்லுவதுபோல நினையாதே. அப்படியல்ல, அது நல்லோழுக்கத்துக்குத் தகுந்த நியாயமான சகல விளையாட்டுக்குமிடங்கோடுத்துப் போல்லாங்கான காரியங் தவிர மற்றேன்றையும்விலக்காது.

நானேழுதியதைக் கவனத்துடன் சிந்தித்து உன்னுற் கூடிய மட்டுஞ் சீக்கிரத்திலேனக்குத்தாமேழுதவேண்டியது. இப்படிக்கு

அன்புள்ள உன்றயாகிய இன்னுள்.

Whilst the gay, unthinking part of youth are devoting the whole of their time to fashionable pleasures, how happy shall I be to hear that my child is religious without hypocritical austerity, and even gay with innocence. Let me beg that you will spend at least one hour each day in perusing your Bible, and some of our best English writers; and do not imagine that religion is such a gloomy thing as some enthusiasts have represented; no, it indulges you in every rational amusement, so far as is consistent with morality;—it forbids nothing but what is hurtful.

Let me beg you will consider attentively what I have written, and send me an answer as soon as you can.

ஆத்துமநிண்ணயம்.

[Child's Book on the Soul.]

ரு. சல்லாபம்.

ம. அம்மா, உவிலியம் பேக்கரென்பவன் அழகுள்ள பையனுயிருந்தான். அனேக முறை அவனுடனே விளையாடியிருந்தேன் அவன் மரணத்தைக் குறித்து அதிக துக்கமாயிருக்கிறேன். நிலத்திலிருந்த அந்த இருண்ட குழியில் அவனை ஏன் புதைத்தார்கள்?

தா. வேறொரு சமையத்தில் அதைக் குறித்துன்னோடு பேசுவேன் மைந்தா, அந்தச் சிறிய பிள்ளை அடக்கப்படு முன்னே அவன் எதினுல் இறந்துபோனுனென்பதைப் பரீட்சைபார்க்கும்படி பண்டிதர் வந்து அவன் தேகத்தை அறுத்துப்பார்த்தார்கள்.

ம. அம்மாநான் இறந்த பின்பு என் தேகத்தையுமறுத்துப்பார்ப்பார்களோ?

தா. மைந்தா நான் அதை அறியேன். ஒருவன் எந்த வியாதியினுல் இறந்துபோனுனென்றும் இப்படிக்கொத்த மற்ற வியாதிக்காரரை எப்படிக் குணமாக்கலாமென்றும் பரீட்சிக்கும்படி பண்டிதர் சில வேளை மரித்த பிரேதத்தைஅறுத்துப் பார்க்க விரும்புகிறுர்கள்.

ம. அவர்கள் பிரேதத்தை அறுத்தபொழுது உயிரோடிருந்தகாலத்தில் அவயவ உறுப்புகளை அசையப்பண்ணின உள்ளிஸ்தானத்திற் சுழலுகிற சிறிய சக்கரங்களை எல்லாங் காண்பார்களென்று நினைக்கிறேன்.

தா. ஆம் மைந்தா நீ பெரியவனுகும்பொழுது சரீரத்தின் உள்ளிஸ்தானங்களெல்லாவற்றையுங் குறித்து நீ அறிவாய் ஆகிலுங் கடிகாரங்களிற் சுழலுகிற சக்கரங்களைப் போலத் தேகத்திற் சக்கரங்களில்லை. அப்படியிருந்தும் ஒன்றுமற்றென்றையுஞ் சரீர முழுவதையுமசையப்பண்ணுகிற அவயவஉறுப்புகளுண்டு. கடிகாரத்திலிருக்கிறசக்கரங்களை அசையப் பண்ணுகிறதின்னதென்றறிவாயோ?

மக. அம்மா ஒரு வில்லினுலே அவைகள் சுழன்றுபோகின்றனவென்றும் அவைகள் சுழன்றுபோகும்படி அது சுருட்டப்பட வேண்டுமென்றும் முன்னே நீர் எனக்குச் சொல்லவில்லையா?

தா. சொன்னேன் மைந்தா, அந்தக் கடிகாரந்தானே தன்னை அசையப்பண்ணக்கூடாது. அது சுருட்டப்படாவிட்டால் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே சுழலாமல் அதன் விரல்களுஞ் சுழலாமல் நின்றுபோம்.

ம. அம்மா எவனுகிலும் இடைவிடாமற்றுனுய் அசைகிற எதையாகிலுஞ் செய்வானு?

தா. இல்லை மைந்தா அப்படிச் செய்கிற ஒரு மனிதனைப் பற்றி நானெப்போதாகிலுங் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஆனுலும் எலிசாளுடைய கைகளை அசையச்செய்கிறதென்ன?

ம. கடிகாரத்திலுள்ள சக்கரங்கள் ஒன்றையொன்று அசைத்துப் பின்பு கடிகாரத்தின் விரல்களைச் சுழலச் செய்வதெப்படியோ அப்படியே அவளுக்குள்ளிருக்கிற அவயவங்களிற் சில ஒன்றை ஒன்று அசைத்துப் பின்பு அவளுடைய கைகளையும் அசைக்கின்றன-அப்படியல்லவோ?

தா. மைந்தா நாளைக்கு இதைப் பற்றி உன்னுடனே திரும்பவும் பேசுவேன். இப்பொழுது படுக்கைக்குப் போகவேண்டிய நேரஞ் சமீபித்தது.

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.

DIALOGUE V.

[Continued from page 69.]

R. William Baker was a pretty little boy, mother; I used to play with him a great many times. I am very sorry that he is dead Why did they put him down into that dark hole in the ground?

M. I will tell you about that some other time, my son. Before he was buried, the physicians opened his little body, to see if they could find out what it was that made him die.

R. When I die, will *my body* be opened, mother?

M. I do not know, my son. Sometimes the physicians wish to open the body of a dead person so that they may find out what made him die, and learn how to cure other sick persons.

R. I suppose, when they open a dead body they can see all the little wheels inside, that made it go when it was alive.

M. Yes, my son, and when you grow older, you can learn all about what is inside of the body. But there are no little wheels inside of the body, like those in a watch. There are a great many different parts, however, that move one another, and make the whole body move Do you know what it is that makes the wheels inside of a watch go?

R. Did you not tell me, mother, that it was a spring, and that it must be wound up, to make the watch go?

M. Yes, my son, the watch cannot make itself go, and if it were not wound up, it would soon stop going, and be still, and the hands would not move.

R. Mother, can any body make any thing that will go of itself, and keep going?

M. No, my son I never heard of any body that could. But what is it that makes Eliza's hands go?

R. Mother, some of those parts inside move one another, and then move her hands, just as the wheels inside of a watch move one another, and then move the hands of the watch. Is it not so?

M. I will talk with you again, about this, to-morrow, Robert. It is time for you to go to bed now.

FIDELITY OF BISHOP LATIMER.

Bishop Latimer having one day preached before king Henry VIII. a sermon which had displeased his majesty, he was ordered to preach again on the next Sunday and to make an apology for the offence he had given. After reading his text, the good Bishop thus began his Sermon: —"Hugh Latimer, doest thou know before whom thou art this day to speak? To the high and mighty monarch, the king's most excellent majesty, who can take away thy life, if thou offendest. Therefore take heed that thou speakest not a word that may displease. But then, consider well, Hugh, dost thou not know from whence thou comest; upon whose message thou art sent? Even by the great and mighty God! who is all-present and who beholds all thy ways! and who is able to cast thy soul into hell! Therefore, take care thou deliverest thy message faithfully." He then proceeded with the same sermon he had preached the preceding Sunday, but with considerably more energy. The sermon ended, the court were full of expectation to know what would be the fate of this honest and plain-dealing Bishop. After dinner, the king called for Latimer, and, with a stern countenance asked him how he dared be so bold as to preach in such a manner? He, falling on his knees, replied, his duty to his God and his prince had enforced him thereto; and that he merely discharged his duty and his conscience in what he had spoken. Upon which the king, rising from his seat, and taking the good man by the hand, embraced him, saying—"Blessed be God, I have so honest a servant."

லெற்றிமர்.

விசுப்பு லெற்றிமரோன்பவரோருநாள் இராசாவாகிய எட்டாம் என்றி என்பவருக்குப் பிரியவீனமுண்டாகத்தக்கவிதமாய்ப் பிரசங்கித்தபோது, இராசாவானவர் விசுப்புவை அழைப்பித்து, இவ்விதமாய்ப் பிரியவீனமுண்டாகத்தக்க வார்த்தைகளைப் பேசவந்ததேது காரணத்தையிட்டேன்று அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை பிரசங்கத்திற் சோல்லவேண்டுமேன்று கட்டளைபண்ணினுர். அவரும் அக்கட்டளைப்பிரகாரம் அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை தான் பண்ணும் பிரசங்கத்து முகவுரை வசனத்தை வாசித்துக்கோண்டு தன் பேயரைச் சோல்லிப் பண்ணின பிரசங்க வாலாறுவது: கியு. லெற்றிமரோன்பவனே, நீ இன்றைக்கார் முன்னேழும்பிநின்று பேசுகிறயேன்பதை அறிவாயோ? அதியுத்தம தத்துவ மகத்துவந் தங்கிய இராசாவுக்கு முன்பாக—அவரை நீகோவப்படுத்தினுல் அவர் உன் சீவனை வாங்கக் கூடும். ஆகையால் அவருக்கு விரோதமாக ஒன்றும் பேசாதபடிக்கேச்சரிக்கையாயிரு. ஆனுலும் நன்றய் நினைத்துக்கோள் நீ இருந்து வந்த இடத்தையும் ஆர்கோடுத்த விசளத்தின்பேரில் நீ அனுப்பப்பட்டாயேன்பதையுமறியமாட்டாயோ? அவர் ஆரானுல், அருபாருபனுய், எங்தும் வியாபக ரூபகாமாய்ச் சருவக்கியனுமாய், சருவவல்லபனுமாயிருக்கின்ற கடவுளின் விசேடத்தைக் கூறும்படி நீ அழைக்கப்பட்டாய், அவர் உன்னுத்துமாவை எரிநாகத்திற்றளள வல்லவாயிருக்கிறர்; ஆகையால் அவருடைய விசேஷத்தை உத்தமநேறியுடன் பிரசங்கிக்கிறயோவேன்பதைப் பற்றி விழிப்பாயிரு—என்று இப்படியேசோல்லித் தான் முந்தின ஞாயிற்றுக்கிழமை பண்ணின பிரசங்கத்தைத்தானே அன்றைக்கும்மேத்தஉச்சாகத்துடன்பண்ணிப் பிரசங்கத்தை முடித்தபோழுது மனமோன்று வாக்கோன்றய்ப் பேசாத இந்த விசுப்புக்கேன்ன நடக்குமேன்பதை அறிய நீதித்தலத்திலுள்ள சகலருங் காத்துக்கோண்டிருந்தார்கள். மத்தியானச்சாப்பாட்டின் பின் மேற்சோல்லப்பட்ட இராசாவானவர் லெற்றிமரை அழைப்பித்து அதிக உக்கிர கோபத்தைக் காட்டுமுகத்துடன்—நீ இவ்வளவு கேறுவாய்ப் பிரசங்கம்பண்ணத்துணிந்ததேன்னவிதமேன்று கேட்க, லெற்றிமர் முழங்காற்படியிட்டுப் பிரத்தியுத்தாமாக, ஆண்டவனுக்கும் இராசாவாகிய உமக்கும் நான் சேய்யவேண்டிய கடமையேதுவோ அதுதானே இப்படிப் பிரசங்கிக்க ஏவிவிட்டது என்றுர். இராசா இதைக் கேட்டு ஆசனத்திலிருந்தேழும்பி லெற்றிமரைக் கையிற்பிடித்துத் தழுவி "இப்படிப்பட்ட கிரகஸத்தனேநுவன ஆண்டவனெனக்குக் கோடுத்ததற்காக அவருக்குத் தோத்திரம்" என்றுர்.

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கை இராசாக்களின் வரலாறு.

(Continued from page 68.)

மகாநாகனிற் பிறகு அவனுடைய மகன் முதலாம் அக்கிரபோதியென்னப்பட்ட அக்குபோ

(ருஅக)லே, இராசாவாகி (ருச) வருஷமும் (உ) மாசமும் இராச்சியம்பண்ணினான். அவன் ஒன்பது வருஷங்களுக்குள்ளாக இலங்கைச்சீர்மையை ஒழுங்குப்படுத்திப் பின்பு குருந்து ஒலை என்ற குளத்தையும் வேறு அநேகங் குளங்களையும் வெட்டுவித்தான். மின்னெரிக்குளத்துக் கொரு பெரியவாய்க்காலையும் வெட்டுவித்துப் பல திருப்பணிகளையுஞ் செய்வித்தான். அவன் வாசலிலிருந்த பன்னிரண்டு புலவமாருடைய ஒரு வாக்குவாதத்தையுந் தீர்த்தான்.

(சூஉரு) லே, அவனுடைய மருமகனான இரண்டாம் அக்கிரபோதி இராசாவாகி (ச0) வருஷமிராச்சியம்பண்ணினான். மகாமண்டபமென்று சொல்லும் பித்தளைமண்டபத்தைப் பழுதுபார்ப்பித்து (யச) பெரிய வாவிகளையும் வெட்டுவித்தான்.

(சூருரு) லே, அவன் சகோதரன் சங்கத்திசன் இராசாவாகி (உ) மாதமாண்டிருக்கக்கொள்ள அவனுடைய சேனாபதி அவனுக்கு விரோதமாயெழும்பி யுத்தம் பண்ண இராசாவும் அவன் மூத்த குமாரனும் தோற்றோடிப்போனார்கள். இளைய குமாரனைப் பிடித்துச் சிரபங்கம்பண்ணினதுமன்றிச் சில அங்கசேதனங்களைச் செய்தான்.

(சூருரு)லே, மேற்சொன்ன சேனாபதி இலமினிப்போனாயன் இராசாவாகி (சூ) வருஷமிராச்சியம்பண்ணினான். அக்காலத்திலே வடநாடுபற்றிலே ஒரு பெரிய நோயுண்டாய் மும்முரப்படுத்தி வெகு சனத்தைக் கூட்டிவாருகிற தருணத்தில் முன்னிராசாசனத்தை இழந்துபோன சங்கத்திசனுடைய மகள்மகன் றுகுணைவகுப்பிலிருந்து அவன்மேலே யுத்தத்துக்கு வந்து அவனைக் கொன்றுபோட அவனுடைய குமாரன் சம்புத்தீவுக்கோடிப்போனான்.

(சூருகூ) லே, அவன் அசிகாயக்கன் என்ற பெயர் பொருந்தி இராசாவாகி (கூ) வருஷமாக இராச்சியம்பண்ணியிருக்கக்கொள்ள அவனுடைய மாமன் தீவின் வடபக்கத்தில் வந்திறங்கி யுத்தம்பண்ணிக் கொலையுண்டான். அவனுடைய சேனைகளிற் சொச்சமாய் நின்றவர்கள் விகாரைகளுக்குச் சிறையாகக் கொடுபட்டார்கள்.

(சூசஅ) லே, அவனுடைய குமாரன் இரண்டாஞ் சிறிசங்கபோ இராசாவாகி (சூ) மாசம் இராச்சியம்பண்ணினபின்பு இலமினித்திசனுடைய வமிசத்தானான இலமினிகாத்தூரியனாலே தீவைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டான்.

(சூசஅ) லே, அவன் இராசாவாகித் தேவிநுவரையில் (ரு) மாதமிராச்சியஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் முன் துரத்தப்பட்டிருந்த இராசா ஒரு பெரிய தமிழ்ச்சேனையோடே வந்திறங்கிச் சிலநாளாக யுத்தஞ்செய்தபின்பும் அக்கரையிலிருந்து அவனுக்காகச் சேனைகள் வந்துகொண்டிருக்கிறதைக் கண்டு மனநோவுற்றுப் போர்க்களத்திலே தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டான். அவன் பெண்சாதி குருவேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டாள்.

(சூசகூ) லே, இரண்டாஞ் சிறிசங்கபோ திரும்பவுமிராசாவாகி (கசூ) வருஷமிராச்சியம்பண்ணி பொல்லன்றுவாவில் ஒரு அரண்மனையைக் கட்டிச் சில குளங்களையும் வெட்டுவித்தான். அப்புறம் இலமினித்திசனுடைய இளையானான தாதுப்பியாத்திசன் அவனை இரண்டாமுறை துரத்திவிட அவன் றுகுணைவகுப்புக்குப்போய் அங்கே (கசூ) வருஷமிருந்து இறந்துபோனான்.

(சூசூரு) லே, முதலாந் தளுப்பியாதிசன் இராச்சியத்துக்கு வந்து, (கஉ) வருஷமிராச்சியம்பண்ணி வெகு அநீதங்களைச் செய்து கோவில்களைக் கொள்ளையிட்டு வெகு குரூரங்களைச் செய்து வந்தமையால் இரண்டாங் காசியப்பனுஞ் சேனையும் அவனை எதிர்க்க அவன் பயந்து இந்துதேசத்துக்குப்போய்ச் சில காலமிருந்து திரும்பவும் இலங்கைக்கு வந்து யுத்தத்தில் மடிந்துபோனான்.

(சூஎஎ)லே, இரண்டாஞ் சிறிசங்கபோவின் தம்பி இரண்டாங்காசியப்பன்பட்டத்துக்குவந்து (கூ) வருஷமரசுபண்ணினான். அவன்பட்டத்துக்குவந்தபோது அவன்றமையன் உயிரோடிருந்தமையால் தான் முடிதரியாமல் தனது மருமகனைப் பட்டத்துரையாக வைத்திருந்தான்.

(சூஅசூ) லே, அவன் தனது சுதந்தரத்தை மாகமத்திலிருந்த சாகியவமிசத்தானான இரண்டாந் தாப்புளுவென்னப்பட்ட தன்றகப்பனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அவன் ஏழுவருஷமிராச்சியம்பண்ணினபின் தனதாணைக்குள்ளிருந்த தமிழரைத் துரத்திவிட ஆரம்பித்தமையால் அவர்கள் அவனுக்கு விரோதமாய் ஆலோசித்து இந்துதேசத்திலிருந்து எதிரிகளை வரவழைத்தார்கள். அவன் றுகுணையில் மூன்றுவருஷமாயொதுங்கி இருந்து பின்பு இறந்துபோனான்.

(சூகூரு) லே, இந்துதேசத்திலிருந்து வந்து இரண்டாந் தளுப்பியாத்திசன் இராசாவாகி (கூ) வருஷம் நீதிமுறையாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி நெறிபிறழாதிருந்து அனேகங் கோவில்களைப் பழுதுபார்ப்பித்துப் பல குளங்களையுங் கட்டிவித்தான்.

(எ0உ) லே, அவனுடைய சகோதரன் மூன்றாம் சிறிசங்கபோவென்னும் அக்கிறபோதி இராச்சியத்துக்கு வந்து பதினாறுவருஷம் நீதியாயரசுபுரிந்து அநேகங்கோவில்களைப் பழுதுபார்ப்பித்துப் பல குளங்களையும் கட்டிவித்துக் கடைசியிலே பொல்லன்றுவாவிலே போயிருந்திறந்துபோனான். இராச்சியபாரம் அவனுடைய மந்திரிபக்கலானது.

(எகஅ)லே, மேற்சொல்லிய மந்திரி ஒக்காக வமிசத்தானான வளப்பிட்டி வாசித்தனென்பவனுக்கு தந்தநாமன் என்னும் பட்டத்தைச்சூட்டி அவனை இலங்கை இராச்சியத்துக்கேற்படுத்தினான். அவன் இரண்டு வருஷமிராச்சியம்பண்ணினான். அந்த மந்திரிதானே அத்திதாதனை இராசாவாக்க அவன் ஆறுமாசமிராச்சியம் பண்ணினான். அக்காலத்தில் முன் சிறுபிராயத்திலே சம்புத்தீவில் நரசீகனுடைய இராச்சியத்தில் அடைக்கலமாய்ப் போயிருந்து பின்பு அந்தவிராசாவுக்கும் பின்னொரு குடவற்றியென்னும் இராசாவுக்கும் நடந்த போரில் பெயர்பெற்றவனும் பூருவசாகிய வமிசத்துள்ளவனுமான மகாலைப்பானுவென்பவன் நரசீகனிடத்திலுதவிபெற்று இலங்கைக்கு விரோதமாய்ப் படையெடுத்துவந்து தோற்றுத் திரும்பிப்போய் மறுபடியும் வெகு சேனையைச்சேர்த்துக்கொண்டுவந்து இலங்கைவீரரைப் பறக்கடித்து இராசாவையும்போர்க்களத்திலே தானே சங்காரம்பண்ணிப்போட்டான். பொத்தக்கூடன் என்னும் மந்திரியும் ஒளித்தோடிப்போயிருந்து சிலகாலத்துக்குள்ளே நஞ்சிடப்பட்டு இறந்துபோனான். மகாலைப்பானுவும் ஆறுவருஷம் இராச்சியம்பண்ணினான்.

(எஉசூ) லே, அவனுடைய குமாரன் மூன்றாங்காசியப்பன் இராசாவாகி (ரு) வருஷமரசுபண்ணி முடிவிலே தன் சகோதரனுடைய குமாரன் அக்கிறபோதியைப் பட்டத்துக்கு ஏற்படுத்தினான்.

(தொடர்ச்சி.)

நாலடியார்.

செல்வநிலையாமை.—INSTABILITY OF WEALTH.

கூ. உண்ணானொளிநிறானோங்குபுகழ்செய்யான்
றுன்னருங்கேளீர்துயர்களையான்கொன்னே
வழங்கான்பொருள்காத்திருப்பானேல் அஆ
விழந்தானென்றெண்ணப்படும்.

பதம்.	உரை.
உண்ணான்	(நல்லுணவை) உண்ணான்
ஒளி	(நல்ல) பிரகாசத்தை
நிறான்	நிறுத்தான்
ஓங்கு	உயர்ந்த
புகழ்	கீர்த்தியை
செய்யான்	செய்யான்
துன்	நெருங்குதற்கு
அரும்	அருமையான
கேளீர்	சுற்றத்தார்
துயர்	துன்பங்களை
களையான்	நீக்கான்
கொன்னே	அற்பமும்
வழங்கான்	கொடான்
பொருள்	திரவியத்தை
காத்து	காத்துக்கொண்டு
இருப்பானேல்	இருப்பானேயானால்
அஆ	அஆ
இழந்தான்	அத்திரவியத்தையிழந்தான்
என்று	என்கிறதாக
எண்ணப்படும்	பிறராலெண்ணப்படுவான், எ று.

அஆ என்றது அருளின்கட்குறிப்பு.

MORNING STAR.

Jaffna, May 22d, 1845.

"THERE IS NOTHING."—"GO AGAIN."

1 Kings xviii. 43.

Three years and a half had the drought prevailed in Israel when Elijah, having prophesied that rain was at hand, retired with his servant to Mount Carmel. Here in the calm solitude, he cast himself upon the earth before God and prayed for the expected blessing. With a firm conviction that his prayer would have a speedy fulfilment, he sent his servant to the summit of the mountain to see if there were any appearance of rain. The servant went, but the sky was blue as ever; there was not the smallest speck visible. The calm sea lay out-stretched in its tranquility far before him in the bright sunlight. He looked above, and around in every direction, but nothing appeared to encourage the slightest hope that there would be any answer to the prophet's prayer, and he returned to his master with the dispiriting exclamation—"There is nothing." But Elijah was not a man to be easily discouraged. "Go again seven times," said he. The servant went again and again, but still no sign of rain was visible. The prophet, however, did not despond; and the seventh time, the servant returned with the joyful tidings that there was a little cloud, like a man's hand, rising up out of the sea. Elijah immediately gave directions to prepare to meet the violence of the forthcoming storm, and the little cloud rapidly became larger and blacker, till it overspread the whole sky and the rain descended copiously, the thirsty land was refreshed, and the prophet went on his way, rejoicing in the prospect of abundance, and in the faithfulness of that God in whom he trusted.

This interesting incident in the life of the prophet is replete with admonition, reproof, and comfort.

"There is nothing," says the skeptic. "I have read the book you reverence as a revelation from God; I have examined the arguments you adduce in support of that opinion; I have thought on the doctrines of Providence, man's responsibility, justification by faith. I have endeavoured to comprehend Christianity as a system, but I am full of doubts and difficulties, and am compelled to reject what so little approves itself to my reason. I have looked again and again, but your evidences are to my mind any thing but satisfactory, and whatever others may see, to me, there is nothing." We reply with the prophet, "Go again." Perhaps you have not examined the Bible with all the patient care which a book making such claims deserves. Perhaps you have examined it with prejudice, and sought only for something at which to cavil; perhaps you have feared rather than hoped to find the truth; perhaps while you have seemed to search for truth, you have in reality only been seeking for fresh arguments to strengthen your skeptical opinions. If you love error, you are not likely to understand truth; if you prefer sin, it is no wonder that you should find difficulties in understanding a holy religion. Perhaps you have looked at Christianity as exemplified in the character of its professors, rather than as it is in itself. Or perhaps your heart and your habits are opposed to the pure and self-denying doctrines of the Gospel, and you eagerly catch at any shallow argument which can strengthen you in your opposition to a religion which you feel condemns you. Is it so? "Go again." Revise your opinions; recommence with sincerity and humility the study of the doctrines of the cross and the word of life; seek after truth with the determination to act upon it at any cost; be honest to your convictions, and see to it that no cherished sin keep the light of truth from your intellect, or the love of it from your heart. The opinions you entertain; and in which, perhaps, you yourself have not much confidence, never made you nor any one else either happier or better: the opinions which the Bible offers for your acceptance will certainly make you both. Weigh its evidences again, and open your heart to its influences. "Go again."—*Visitor*.

LIBERTY OF CONSCIENCE.

The *Hindus* of Calcutta and Madras have lately held public meetings and adopted memorials to be presented to the Supreme Government of India, remonstrating against certain sections of the new Draft *Act* of the Law Commission, which provide that "one who forsakes the Hindu or Mohammedan creed shall not be deprived of the property to which he would have been entitled if he had continued in his former faith."

The memorial of the Hindus at Madras declares that this is "a palpable invasion of their ancient rights, a direct attack upon their religion, and a peremptory subversion of their ancestral and inalienable law." That the laws of the Hindus, relating to inheritance, "are part and parcel of their religion; incapable of being separated therefrom; and in the same degree that the law of inheritance is infracted, are the privileges of their religion taken from them, vitiated and destroyed."

The Friend of India of April 17th, offers the following interesting remarks on the subject, which we commend to the careful perusal of all our native readers.

It is so natural that the Hindus should feel sensibly this inroad on their religious polity, that it would be unreasonable to exhibit any serious vexation on the subject. The great object of those who established Hinduism in India, was to ensure its perpetuity; and they acted with the most profound forethought. As soon as they had completed the conquest of the country, and transferred the land to the members of their own creed, they proceeded to make the descent of that property contingent on the performance of certain religious rites which none but a Hindu could or would perform; and they naturally considered that they had thus provided the most effectual check on apostacy, by punishing it, not only with the forfeiture of all social privileges, but also with the entire loss of all ancestral property. There is no other instance of any such rule in any ancient nation; and there can be little doubt that it has proved one of the strongest bulwarks of the national creed which it was intended to protect. It is not, therefore, surprising that the Hindus, even in the present day, and under a Government they deem barbarous, should cling to this law with great tenacity and be unwilling to relinquish it without a struggle. They cannot be expected to act on higher and more enlightened principles than they possess. It is among the most favourite dogmas of Hinduism that the king is the head both of state and church; and that he is bound to enforce conformity to the national creed by civil pains and disabilities. The chief difference between them and us in this respect is that we are a century or two a-head of them. They think and judge as men thought and judged in Europe three hundred years ago; only while the European ruler sent the apostate to the stake and burnt his body for the good of his soul, the more gentle intolerance of Hinduism confiscates the property of the heterodox for the benefit of the orthodox. The principle which actuates them on this occasion is the same which was in full vigour in Christendom till within the last two hundred years; and there is no reason why we should not hope that, a century or two hence, the native inhabitants of this country will look back on the present proceeding with the same feelings of contempt and disgust with which we revert to the persecutions which disgraced our native land.

But, the native gentry must not be surprised to find, that while they are moved by the impulse of their religious and perhaps conscientious, feelings, the decision of the Government of British India in this case is regulated by its own high and enlightened sense of duty. While they urge the enforcement of the old and intolerant tenets of the creed of Munoo, they must not wonder if the state should be guided by those principles of religious freedom which form the glory of modern times, and by which the present age is, more or less, distinguished from all preceding ages. The Hindus must make up their minds for a denial. The public authorities of India can scarcely venture to grant their request. They are responsible to the British nation for the government of this empire upon the most improved principles of modern civilization. It would be difficult to explain to a people in whose land the human mind has been stationary for two thousand years, the theory of progressive improvement by which Society in England is distinguished. They must, therefore, receive it as an incontrovertible fact that the English people and the government do not and cannot go back to principles which have once been exploded. The government of India might with as much safety think of reviving the trial by ordeal ordained in the Hindu Shastrus, as decree that a man shall be reduced to poverty for obeying the dictates of his own conscience and renouncing the worship of idols. Against the proposed enactment moreover, the Hindus can advance no reasonable objection. It deprives no man of his Caste, of his honour, or his goods. It does not affect the property which may legally fall to his share as the member of a Hindu family, it merely defeats the cupidity of relatives by refusing them permission to appropriate to themselves the share of any brother or connection who may have outgrown their creed. The only plausible objection to it is, that it contravenes Hindu Law, which we are said to have pledged ourselves to maintain." Let us look into this part of the question.

The slightest reference to history will demonstrate that no pledge to maintain Hindu institutions in all their integrity was ever given to the Hindus, that the hands of our government have never been so tied up by any of its own engagements that it cannot enforce the rights of conscience; for it must be self-evident that these rights can scarcely be said even to exist so long as a man is liable to be reduced from affluence or ease to poverty for avowing a change of religion.

It is however undeniable that in our first attempt at legislation for the country in 1772, at a time when we were in the most profound ignorance of the complexion of the Gentoo laws we were moved by the influence of natural equity to ordain generally, that in "all suits regarding inheritance, the laws of the shaster, with respect to Gentoos, should be invariably adhered to," but this was a spontaneous movement on our part, and not the result of any compact with the natives, which it would be infamous to violate. It was intended to restore the rights of Hindus, which had been subverted during the whole period of the Mahomedan dynasty; it was not intended to curtail the rights and privileges of others.

As more correct information was gradually obtained on these matters, the crudities of the original regulations were corrected; and the injustice which in many parts they involved, was rectified. Surely, we have as complete authority to modify and amend one section of that law as another. When we discover that the Hindu law of inheritance involves a complete subversion of the rights of conscience, who will venture to affirm that there is any thing in the nature or obligation of those "general regulations, made and ordained by the President in council of Bengal in 1772," which renders it impossible for us, without a breach of faith, to modify that law and to bring it into conformity with the principles of reason and equity?

Indeed, we think that if the Hindus of Calcutta will but contrast their position under the Mahomedan government, with their present privileges, they will perceive that the proceedings which have called forth these remarks are altogether unseemly and can only serve to cover them with confusion. The Hindu law which they urge our Government to enforce against every man who conscientiously renounces the worship of idols, was in a state of complete abeyance for six hundred years.

For six centuries no Hindu was ever allowed to sit on the judicial bench, or ever admitted to act as an arbitrator, or was ever suffered to appear as a witness against a true believer. Let them realize the fact, that during this long period no case of inheritance among the Hindus was ever decided in the courts according to Hindu Law, that while the Mahomedan government refrained from interfering with any arrangements which the Hindus might effect among themselves without an appeal to the authorities of the state, the moment any suit regarding the descent of property was brought before the tribunals of the country, it was haughtily decided by a Mahomedan Judge and by the laws of the Koran.

It was in this state of degradation that we found the Hindu population of Bengal when we entered on the admiministration of its affairs. Strange as it may appear, the existence of such a state of things was unknown to the British rulers for seven years after they had obtained the Dewanny. It was first revealed to them in April 1772, when it seems the Council in Calcutta proposed to the Naib Dewans at Moorshedabad, with whom the administration of civil justice had been left, that cases of inheritance should be decided by arbitration. The Mahomedan Chief Justice stated, that "these cases depended upon the laws of the Scriptures according to the orders of the Almighty and His prophet, and could not be the subject of arbitration;" the plain meaning of which was that such suits must be decided by Mahomedan law and Mahomedan Judges. The council of Revenue at Moorshedabad advised the Government in Calcutta not to disturb this ancient arrangement because it would be productive of the greatest dissatisfaction, adding, "that such a measure would be regarded by all the Mahomedans as an infringement on their religion and customs, and would excite great discontent and apprehension and perhaps be liable to an obstinate inflexible opposition.' It is right to recall to the minds of the Hindus of the present day, who are so anxious to deprive others of their right of inheritance, the formidable obstacles which the British Government encountered and overcame, in its first attempt to give the Hindus the legal enjoyments of their laws and institutions. The Government of Bengal approved the suggestion of the council of Revenue, but in the simplicity and integrity of their hearts proposed that when the parties to a suit were Hindus, a Hindu should be called in to assist the Magistrate with his knowledge!

The Naib Dewan was struck with horror at the enormity of this proposal. He declared that since the establishment of the Mahomedan dominion in Hindustan, no Brahmin had ever been admitted to enjoy such jurisdiction, that to order a Magistrate of the faith to decide in conjunction with a brahmin would be repugnant to the rules of the faith; that when Hindus thought fit to resort to the established judicatories of the country, they must submit to decisions according to the rules and principles of that law by which alone those courts were authorized to decide; that there would be the greatest absurdity in such an association, because a brahmin would decide according to the rules of his caste, while the magistrate must decide according to those of the Mahomedan law. This remonstrance was delivered in May 1772. Three months after, the government of Calcutta, over which Warren Hastings then presided, determined, notwithstanding, that justice should be done to the Hindus, that the establised judicatories of the country should be opened to the adjudication of all cases of inheritance upon the principles of Hindu law; and totally regardless of the "great dissatisfaction" it would create among the bigotted Mahomedan population, and of all the 'discontent and apprehension,' and even 'opposition' it might excite, provided, in the very first enactments ever passed by the British Government, that the suits of Hindus regarding inheritance should be decided in the civil courts according to the Hindu shasters. The same principle which led the British Government in India to protect the Hindus from the injustice of the Mahomedan laws, will now be employed in protecting those who quit the ranks of Hinduism from the injustice of the Hindu code. It appears almost preposterous that the Hindus, who owe the enjoyments of their own legal rights solely to the spontaneous favour of our government should upbraid it with a breach of faith when it endeavours to protect the rights of others from infringement. But whatever may be the vigor of their remontrances they may rest assured that the same moral courage which led onr government to brave the discontent and opposition of the Mussulmans in order to do justice to the Hindus, will not be wanting on the present occasion; and that it is equally prepared to brave the discontent and opposition of the Hindus, in order to do justice to those who may follow the dictates of their own consciences.

Testimonials to the Honorable P. Anstruther.—Pursuant to public notice, a meeting of the friends of the *Honorable P. Anstruther* was held at the Colombo Library Booms on the 3d inst. when it was resolved to open a subscription for the purpose of raising a Fund to be applied as shall hereafter be thought best, for providing a testimonial of their sense of Mr. Anstruther's high talents and valuable public services. The individual subscriptions are to be limited to the maximum sum of two guineas. A Committee of thirty-six Gentlemen were nominated to collect subscriptions for the proposed Testimonial.

On the 23d ultimo the native chiefs, head-men and priests of the Kandian Province presented an address to Mr. Anstruther on the occasion of his retirement from the public service of the island, expressive of their high admiration of his abilities, and of his impartial, judicious administration of public affairs, as well as of the kindness and affability of his conduct towards them, esteeming him to be "the chief gem in the necklace of prudent ministers" who have adorned the Government of Ceylon. Mr. Anstruther in reply after expressing the great gratification he felt at this testimony of their friendly regard and his increasing respect and esteem for them as his acquaintance with them had increased, concludes with the following remarks which are worthy of the particular attention of our native readers.

"I have endeavoured, to the best of my ability and amid many difficulties to forward what I conceived to be the true interests of the country, and to treat all my fellow subjects with equal justice without reference to caste or colour—Now when I am about to leave you, I have the satisfaction of knowing that recent regulations have placed the highest offices in the colony within your reach, if only you prove worthy.—Permit me to urge upon you the paramount importance of education without which the prospects opened to you by Government can avail you little. The Government, as you are aware, is anxious to promote education and will grudge no expense for such a purpose but without your hearty co-operation these efforts will be of little avail. If therefore you sincerely wish that your children should hold that place in their own country to which they may fairly look, I would urge you never to rest satisfied until you

have secured to them the best means of education attainable."

In the Observer of the 15th inst. is an address to Mr. Anstruther from the "Tamil Merchants, Tradesmen and other inhabitants of Colombo" expressing their regret at his approaching departure and their high esteem for his personal and public character and for his efficient services in promoting the welfare of the inhabitants by his support of "Education and Science, civilization and trade."

Mr. Anstruther in his reply thus addresses them.

"GENTLEMEN,

"I am much honoured by the kind way in which you have spoken of my services in this island. I have done all in my power to facilitate trade, and I hope that you who are the principal native traders have amply profited by the change. I found enormous duties on almost every article of trade export and import: these are now very low. I have endeavored as far as my humble abilities would permit to serve the public faithfully—in the discharge of that duty none was more important than the encouragement of education.—But if I have done any good I am rewarded by the assurance that I carry with me the good will of the public whose servant I have been; and indeed the tokens of affectionate regard which I have received from so many of the native community have called forth on my part feelings of pride indeed, but also of a kinder nature. It would be well if such feelings existed more frequently between Europeans aud natives, they would amply reward the utmost exertions of every man of a generous nature."

Obituary.—Dr. MC KIRDY, Editor of the Ceylon Herald, died suddenly of the rupture of a blood vessel in the chest, on the 11th instant.

Appointments.—Mr. WHITING who returned from England by the *Fortitude*, has been gazetted Government Agent at Trincomalie.—*Colombo Observer.*

S. EDIRMANASINGAM, Esq. has been appointed Member of the Legislative Council. Government could not find a single Tamil willing to take the office without emolument, although there were several candidates; and have therefore granted Mr. Edirmanasingam a pension equal to the pay he received as Shroff of the Colombo Cutcherry.—*ib.*

Dr. MISSO has been appointed Consul General of Portugal for the island of Ceylon, with authority to appoint vice consuls at the principal ports. We understand this is not the only expression of regard which it is the intention of Her Catholic Majesty to confer on Dr. Misso.—*ib.*

Bishop Wilson.—The Bishop of Calcutta sailed for England on the *Precursor* Steamer, which left Calcutta on the 2d inst. His health is said to be very much prostrated. It is his intention to return to India after about 18 months, if his health should be sufficiently restored.

உதயதாரகை.

௲அ௱சரு ௵. வைகாசி ௴. உஉ. தேதி.

றோமான்மதம்.

Translation of the Article "Romanism in Germany" in our last number.

சருமானியென்ற பட்டினத்திலுள்ளதிறீவிஸ என்னுங் கிராமத்தில் றேமான் விசுப்பு ஒருவர், கிறிஸதுநாதர் பூமியிலே இருந்த காலத்தில் அணிந்துவந்தஅங்கியென்றதாகவோரு அங்கியைஏறக்குறைய ஒன்பது மாதக்காலமாகச் சனங்களுக்குக் காண்பித்துவந்தார். அது அவருக்கெப்படிக் கிடைத்ததென்றதுதெரியாது. அல்லாமலும், ஏரோப்பையிற் கீழ் வகையான கத்தோலிக்கர் அந்த அங்கியிற் சில பல புதுமையானபேறுபேறுகளுண்டேன்றும் அது வைத்திருக்கும் பெட்டியைத் தரிசனபண்ணிக் காணிக்கை கொடுத்தவர்கள் புண்ணியத்தைப் பெறுவார்களென்றுமெண்ணியிருக்கக்கோள்ள மேற் கூறப்பட்ட விசுபபுவும் அத்தால் தனக்கு நயங்கிடைக்குமென்றெண்ணி அந்த அங்கி தன்னிடத்திலிருக்குதேன்பதைச் சகலர்க்குமறியப்பண்ணினதினுல் அந்தப் பரிசுத்த அங்கியைத் தரிசித்து அத்தாற்பாப்பிாசாதத்தை அடையும்படி அனேகமாயிாம் பேர்பற்பலதிசைகளிலுமிருந்துவந்தார்கள். பிறகிட்ட அற்பசி மாதத்திற்குள்ளாக அவ்விடத்திற்கு யாத்திரை பண்ணிப்போனவர்கள் எட்டிலட்சஞ் சனங்களுண்டு.

இவ்வளவுபேர் மதியீனமாய் எடுபட்டணுப்பப்பட்டுப்போயும், அந்தக் குறிச்சியிலுள்ள சில நாணயவான்களும் மனநீதியுள்ளவர்களும் இந்த மாய்மாலனுகிய விசுப்புச் செய்த அகடவிகடத்துக்குதவிசெய்ய மனமில்லாமல் அந்த அங்கியைத் தரிசனம்பண்ணப் போகிறவர்களையும் போகாதபடிக்கு மறித்தார்கள். அப்படி மறித்தவர்லோருவராகிய மேஸதர் றேன்சியேன்ற பிரான்சுக்கான் அங்கியைக் காட்டிச் சனங்களை ஏய்த்த விசுப்புவுக்கோரு கடதாசியெழுதி நீர் செய்யுங் காரியங்கள் அகடவிகடமேயன்றி மற்றும்படி உண்மையல்லவென்று சொன்னபடியால், அவர் சபையிலிருந்து முற்றய் விலக்கப்பட்டார். அதினிமித்தம் சொல்லப்பட்ட றேன்சியேன்பவர்கீழ்வகையான றேமான் தருமாருந் தன்னுடன் கூடிக்கோண்டு றேமா புரியின் விஸபுவுக்கு விரோதமாக எழும்பிச் "சேமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை" என்றேரு சபையைக் கட்டும்படிக்குத் தன்னுடன் பிரயெத்தனம்பண்ணவாருங்களென்று அவர்களுக்கோரு பத்திரமச்சிற்பதிப்பித்துக் கொடுத்தெங்கும் வெளிப்பட்டபோது அதைப் போலிஸ கண்டு பிடித்துக்கொண்டார்கள். அப்படியிருந்துமவர் வேத சனத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டதுமன்றிச் சருமானி மற்றுந் திசைகளிலுள்ள சனங்களிலனேகரும் றேமான் சபையைவிட்டு விலகிப்போகிறர்கள். மேஸதர் றேன்சு என்பவரும் அவருடைய அநுசாரிகளும்பண்ணிக்கோண்ட விசுவாசப்பிாமாணம்.—

க. "இனிமேல் நாங்கள் றேமா புரியில் விசுப்புவுக்குக் கீழ்ப்படிகிறதில்லை.

உ. இதற்குமன் செய்த பிாகாாமினிமேல் நாங்கள் எங்கள் மனுசாட்சியைக் கட்டுப்படுத்திக்கோள்ளாமல், ஒவ்வோரு கட்டாயத்தையும் ஒவ்வோரு போய்க்கோலத்தையும் நிந்தித்துத்தள்ளுகிறேம்.

ங. எங்கள் விசுவாசப் பிாமாணத்திற்காதிகாாணம் வேதாகமம்—

ச. வேத வசனத்தை ஆராய்ந்து அத்தை அருத்தப்படுத்துவதைப் புறம்பான தத்துவங்கள் விலக்கக்கூடாது.

ரு. எங்கள் விசுவாசப்பிாமாணத்தின் அவையடக்கம் யாதெனில்——சருவ வல்லமையினுல் உலகத்தைப் படைத்து ஞானத்தினுலும், நீதியினுலும், அன்பினுலும் அத்தை இாாசரிக்கம்பண்ணி வருகிற பிதாவாகிய கடவுளை நம்புகிறேன். போதவணயினுலும், சீவனினுலும், மாணத்தினுலுமெங்களைஅடிமைத்தனத்திலும் பாவத்திலும் நின்று மீட்டிாட்சித்த இாட்சகராகிய இயேசுக்கிறிஸதுவை நம்புகிறேன்——பூமியிலே பரிசுத்தாவியின் செயலுண்டேன்றும், பரிசுத்த திருச்சபையோன்றுண்டேன்றும், பாவமன்னித்தலும் நித்திய சீவனுமுண்டேன்றும் விசுவாசிக்கிறேன்—ஆமன்.

சு. ஞானஸநானம், இாாப்போசனமேன்ற இாண்டு சக்கிாமேந்தேயல்லாமல் அதற்கதிகமில்லை.

எ. இளந்தைகளுக்கு ஞானஸநானங் கொடுப்பதையும், விசுவாசப்போதனையை நன்றய்க் கற்றுணர்ந்தவர்கள் திருச்சபைக்குச் சேர்ந்தவர்களுறுதி பூசுவதையும் நம்புகிறேம்.

அ. கிறிஸதுநாதர் விதித்தபடி இாண்டுவிதமாயுஞ் சபையாருக்கு இாாப்போசனங் கொடுக்கப்படும். கோம்பிசமல்லது பாவசங்கீர்த்தனம் முற்றும் விலக்கப்பட்டது.

கூ. விவாக சம்பந்தங் கடவுளால் விதிக்கப்பட்டபடியால்மனிதன்அதைப்பரிசுத்தமாக்கவேண்டியது.

ய. கிறிஸதுநாதரோ கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் மத்தியஸதர் ஆகையாற் சுத்தவாளர் வாழ்த்தலையும் உருவழிந்த உடல்கள் சித்திாசோருபமுதலியவைகளை வணங்குதலையும், கோம்பிசஞ்செய்தலையும், யாத்திரைபோவதையும் முற்றய் விலக்கிவிடுகிறேம்.

யக. நற் கிருத்தியங்களே கிறிஸதவர்களுடைய எண்ணமாயிருப்பதாலும் அத்தாற் பலன் கிடைக்குமென்று வேதத்தில் விளம்பியிருப்பதாலும் உபவாசம் நோன்பு முதலியவற்றை விலக்கிவிடுகிறேம்.

யஉ. கிறிஸதமான நேசமென்னுங் கிரியைகளாற்றனது விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துவது கிறிஸதவனுடைய முதற் கடமையென்று விசுவாசித்து அறிக்கையிடுகிறேம்"

இப்படிப்பண்ணின புதிய விசுவாசப் பிாமாணத்தினுல் சருமானி போலன் என்ற பட்டினங்களிலுண்டான குழப்படிகள் இன்னமுந் தணிந்து போசாமல் அதிகரித்து வருகின்றன. இந்த விசுவாசத்தைப் பண்ணின மேஸதர் றேன்ஸ என்பவரைப் பாவையாகச் சித்திரித்து அவர் பண்ணின விளம்பாங்களுடன் போட்டுச் சுட்டுப்போட்டார்கள்.

உரைகல்லு.—*The Touchstone.*

ஆசாட்சி, மார்க்கம், வியாபாாம், போதுவானகல்வி, சரித்திாம் பிாதான சமாசாா சங்கதிமுதலிய லெளகீக வைதீக விஷயங்களை அடக்கி "உரைகல்லு" என்ற பெயருடன் தமிழ்ப்பாடையுமிடையிலிங்கிலீசுப்பாடையுங் கலந்து எட்டுப்புறமுள்ளதாக நான்காய் மடித்ததாளளவிற் கோழும்புக்கத்தோலிக்கமதத்தவர்களால் நவமாய் இஸதாபிக்கப்பட்ட அச்சுக்கூடத்திலிருந்து ஒவ்வோருமாதத்து முதலாம் வியாழக்கிழமையளவிற் பிாசுாஞ்செய்யப்பட்ட ஓர்பத்திரிகையுதயமாயிற்று. அதில் முதலாஞ்சஞ்சிகை எம்மிடம் வந்து சேர்ந்தது. அப்பத்திரிகை தோற்றினதற்குண்டான அபிப்பிாயத்தைப்பார்க்கில், அதிற் கத்தோலிக்கமத விஷயங்களை வாழ்த்தவும் மற்றும் மதவிஷயங்களைத் தாழ்த்தவுமென்ற நோக்கத்துடன் உதயமாயிற்று. ஆகையால் புறேடேஸடாண்டு மார்க்கத்தவர்களைப்பற்றி அதில் வேத மீது தாறுமாறுகளுண்டுபடுமென்று காத்திருக்கவேண்டியது. அதற்குதாாணமாக "உரைகல்லு"முதலாஞ்சஞ்சிகை, ரும். பக்கத்திற் கண்டுகண்டுகோள்ளலாம். அதில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அமேரிக்கன்மிசியோன் குருமாரைக்குறித்துச் சிலபல அவதூறுகள் கூறியிருக்கின்றன. கூறியும் நாங்கள் அஞ்சவேண்டிய முகாந்திாமில்லாதபடியாலும் இந்தஉரைகல்லைக்கோண்டுபுறேடேஸடாண்டுக்கும் பாப்புமதத்திற்குமுள்ள மாற்றேவ்வளவென்றுரைத்துப்பார்க்கிறதற்கு அதிகம் விருப்பமிருக்கிறபடியாலும் உரைகல்லுதயமானதேங்களுக்குச் சந்தோஷம். இக்காலத்திலே உள்ள சனங்கள் வேதியர்கள் வாய்மோழியாய் மாத்திாம் விளம்பிய சத்தியமுத்தமமேன் றங்கிகரிக்கிறவர்களைப் போலிருக்கக்காணேம். ஏனேன்றல் தாங்கள் பண்ணுமுபதேசங்களுக்கு நியாயமும் பிாதானமுமாய் வைதீக காரியங்களைக்குறித்துத் தாங்கள் சொல்லுங் காரியங்கள் உண்மையென்றேப்பனைபண்ணுவதற்கு அத்தாட்சியுங் காட்டவேண்டியது. அப்படியே உரைகல்லும் மனிதருடைய எண்ணங்களில் எவ்வளவு களிம்பிருக்குதேன்பதை உரைத்துப்பார்த்து வைதீக விஷயத்தையிட்டுக் கத்தோலிக்கரும் புறேடேஸடாண்டருங் கோள்ளும் கோட்பாடுகளுக்குள்ள வித்தியாசமியாதென்பதை அந்த உரைகல்லேடுத்துப்பார்த்து எதிற் சத்தியமுண்டேன்று மனிதருக்குக் காட்டுவதுண்டானுல், அந்த உரைகல்லுந்திர்ப்தியடையுமேன்று காத்திருக்கிறேம். எங்கேபார்த்தாலும் புறேடேஸடாண்டரோ தாங்கள் அநுசரிக்கும் மார்க்கத்திற்குக் காாணமான் கோட்பாடுகளை எடுத்துரைத்துப்பார்ப்பதற்குத் திராணியுள்ளவர்களாகவுந் தயாருள்ளவர்களாகவுமிருக்கிறபடியால், அக்கோட்பாடுகளை உரைத்துப்பார்க்கும்போழுது அவைகளில் மாற்றேறதிருந்தால் அவைகள் நிலைகெட்டுப்போவது அவர்களுக்கு மிகச் சந்தோஷமாயிருக்கும். அப்படியே றேமான் கத்தோலிக்கரும் தங்கள் போதனைகளைக்குறித்துச் சனங்களுக்குச் சோல்லி, இட்டமாய் வேதாகமத்தைப் பாப்பி அத்தைத் தங்கள் சனங்கள்தானே ஆராய்ந்துபார்க்க இடங்கொடுப்பதன்றி மற்றும்படி ஒரு மனிதன் றேமானுபதேசங்களைப்பற்றிச் சமசியங்கோள்ள இடங்கோடுப்பது சாவுக்கினமான வேதப்புரட்டாயிருக்கும். அப்படி அவர்கள் செய்வதுண்டானுல் இப்போதிருக்கிறதிலும் அவர்களுடைய நிலையே நன்னிலையாயிருப்பதுமன்றிச் சத்தியத்தையுஞ் சனங்களுக்குப் போதிப்பார்கள்.

கோழும்பு.

சகலருடைய நன்மைமைகளையும் பரிபாலித்திருந்த கனம்போருந்திய கோலோனியற் சக்கிடுத்தார் பிலிப்பு அனிஸதுறுத்தாவர்களித்தீவை விட்டுத் தமது சேனனவூருக்குச் சீக்கிாம்போகவிருப்பதினுல் அவருடைய சினேகிதர்கள் சகலருக்கும் அவர் பாாபரித்துவந்த உயர்ந்த உத்தியோகத்தையிட்டு அவர் நடந்து கோண்ட நடையினிமித்தம் அவருக்கோர்சாசன முத்திரை முதலியவற்றை என்றைக்கும் நினைப்பூட்டுதலாகச் செய்துகோடுத்தனுப்பும்போருட்டு இந்த மாதம் மூன்றுந் தேதி கோழும்பிலோரு கூட்டம் வைத்துப் பெயருக்கு, உ. பவுணும், உ. சிலிங்குங் கோடுக்கும்படி தீர்மானமாயிற்று.

போன மாதம், உங ந். தேதி கண்டிநாட்டிலுள்ளபிரதானிகளும், தலைமைக்காரும், குருக்கள்மாரும் மேற் கூறிய கோலோனியற் சக்கிடுத்தார் இவ்விடம்விட்டுப் போகவிருப்பதைப் பற்றி அவருக்கெழுதியனுப்பின மங்கலவாழ்த்துப் பத்திாத்துக்கவர் கோடுத்த வதில்மோழியாவது— "ஊாவர்களுக்கேது உபயோகமேன்று கண்டேனே அதை நான் என்ன பிரயாசமிருந்துமேன்னுற் கூடியளவு செய்கிறதற்குப் பிரயாசப்பட்டுவந்தேன்—அப்படியே நான் யாதோரு சாதி வித்தியாசமில்லாமற் சகலரையுஞ் சரிநீதியுடன் நடத்திவந்தேன்—நான் இப்போழுதுங்கள் முகத்தை விட்டு எனது சேனனவூருக்குப் போகவிருக்கிறதினுலே, இப்போழுது கோவாணமேந்தார் பண்ணியிருக்கும்ஒழுங்குச்சட்டங்களைப்பார்த்தால்அவைகளேல்லாமிவ்வூாவர்களைத்தானே உயர்ந்த உத்தியோகத்திருத்தும்படிக்குபயோகமானவைகளாய் இருக்கின்றனவென்பதை அறிகிறதேனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். உங்கள் பிள்ளைகள் சகலருந் தங்கள் நோக்கத்தை வீணிற்போக்காதபடிக்கு நன்முயற்சிகோண்டு சகலவித படிப்புகளையுங் கற்றுத் தேறிவருவதுண்டானுல் அவர்கள் உத்தியோகத்திற்குப் பாத்திாமாயிருப்பார்களேன்பதற்குச் சற்றேன்கிலுஞ் சந்தேகமில்லை. நீங்கள் சகலருமறிந்தபடி சகலவிடங்களிலும் பள்ளிக்கூடத்தை நாட்டி இவ்வூர்ப்பிறந்த பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பதற்குக் கோவாணமேந்தார் வேண்டிய பிரயெத்தனம்பண்ணிவருகிறர்கள்."

கோழும்பிற்றமிழ் வியாபாரிகளும் மற்றும் பிரபுக்களும் கோலோனியற் சக்கிடுத்தாருக்குக் கோடுத்த மங்கலவாழ்த்துப் பத்திாத்துக்கவர் கோடுத்த வதில்மோழியாவது—"இலங்கைத் தீவில் நான் இருந்தகாலமளவில், நான் பாாபரித்துவந்த உத்தியோகத்தை வாாபட்சமில்லாமலுத்தம நேறியுடன் நடத்தி வந்தேனேன்பதைப் பற்றி நீங்கள் நல்லேண்ணத்தைக்கோண்டிருக்கிறீர்களேன்பதை நான் அறியவருகிறது எனக்களவிறந்த சந்தோஷம். வியாபாா முயற்சிகளினுபயோகத்துக்கேற்றவைகள் அனைத்தையுமேன்னுற் கூடியளவு செய்திருக்கிறேன். அத்தால் நீங்கள் பலனடைந்தீர்களேன்று நம்புகிறதற்கு நல்

ல நியாயங்களுண்டு. ஏற்றுமதிஇறக்குமதி முதலிய சகலவித சாக்துகள் பேரிலும் போட்டிருந்தவரிகள் மிகுதியாயிருந்தாலும் இப்பொழுது அவைகளேல்லா ங் குறைந்துபோய்விட்டன. நான் உங்களுடன் இ ருந்த காலவளாயில் நான் நடந்துகோண்டநடக்கை சகலருக்கும் ஏற்றதாயிருந்தனவேன்று நீங்கள சோ ல்வதை நான் கேட்பதேனக்குச் சந்தோஷம்"

To the Editor of the Morning Star.

In the 13th No. of the Morning Star, Vol. III. you refuted the arguments advanced by the Catholics in support of St. Zavier's body, being *incorruptible* or in the state of *non-putrifaction*; but they the Catholics having no medium to convince you with additional proofs more irrefragable than any they had already advanced; and now I am extremely glad to hear, that under the auspices of the Rt. Rev. C. Antonia, Bishop, and other respectable gentlemen of Catholic persuasion, a Catholic Press is established at Colombo; from which they issue for the benefit of the people a monthly periodical called the *Touchstone*, through whose columns, I indulge a sanguine hope, that they will shew you clearly that St. Francis Zavier's body is now also in a state of non-putrifaction.

Yours, &c.

Sillaly, Panditerripo, } Soosapillay.
20th May 1844. }

Remark by the Editor.

We very much doubt whether the Roman Bishop himself places the least confidence in the truth of the story about Zavier's body. If he does, and will prove it, to the satisfaction of five disinterested and impartial judges, in the columns of the *Touch Stone*, we shall be happy to take the first favorable opportunity that offers, and go on a pilgrimage to Goa to see the wonder.

எனது அருமையான தாாகையே உனது உரிமைத் தோழனுகிய நான் இங்ஙனம் எழுதுங் கடிதத்தை ஏர்த்துக்கோள்—அதிற் பிழைகளிருந்தாலும் பார்த்துக்கோள்.

உனது ௩ம். புத்தகம், ௰௩ம். சஞ்சிகை, ௱ சுகூம். பக்கத்தின்கண் சவேரியாருடைய சடத்தைப் பற்றி உனது மெஞ்ஞானவிருவள நாட்டி அஞ்ஞான இருவள ஒட்டி எஞ்ஞான்றும் வாழ்ந்துவருகிறய். இதை யாவருங் கண்டார்கள்; அதையே உண்மையேனக்கோண்டார்கள். இக்காரியத்தைப் பற்றிக் கத்தோலிக்கக் குருமார் பேசாமல்விட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் பேசாமல்விட்டது அதை உண்மையேனநாட்டவாக்தும்—அரிய தாாகையே ஒருவேவள அக்குருமாரிக்காரியத்தை அறியாமலிருக்கக்கூடும் அல்லவேன்று அறிந்தும் தங்களுக்கிட்டமான பேச்சுக்கவளப் பேசத் தங்களுக்கேன்று ஓாச்சுக்கூடமில்லவயேன்று விடவுங்கூடும். ஆனல் இப்பொழுது அவர்கள் ஓர்சம்பிறதாய அச்சுக்கூடத்தை நாட்டினர்களேன்றும் அதினல் உளாசல்லேன்னும் பத்திாத்தைத் தீட்டிச் சனங்கட்கு நீட்டுகிறர்களேன்றுங் கேள்வியுற்றேன். இப்போ அவர்கட்கு நல்ல வசதி கிடைத்திருக்குதல்லவா? இப்பொழுததினுண்மையைத் தங்கள் உளாகல்லேன்ற பத்திாம் வழியாய்க் காட்டட்டும், அது உண்மையானுல் அதை நாட்டட்டும் இலங்கைக்குமேற்றிாாணியாரோன்று சோல்லப்படும் கயித்தான் அந்தோனி என்றவாாலும் மற்றும் பிாபுக்களாலும் நடாத்திவரும் உளாகல்லேன்ற பத்திரிகை வழியாய்ச் சோல்லப்பட்ட முகாமைக்காாாகுதலிதற்குத் தயவுபண்ணட்டும். எல்லார்க்கும் அது உண்மையாக முடியட்டும் அப்பொழுது உண்மை விளங்கும்.

ஐயாவே நாம் முன் எனக்கு இடந்தந்ததுபோல இதற்குமிடந்தரும்படி அடிபணிந்துநிற்கிறேன்.

சில்லாவல வைகாசி மாதம், ௨௰ ௩. தேதி.

இப்படிக்கு சூசைப்பிள்வள.

பத்திராதிபருத்தாம்.

சூசைப்பிள்வளயேன்பவர் விளம்பியபடி சவேரியாருடைய சடமழிந்துபோகாமலேன்றைக்கும் ஒரோமாதிரியாயிருக்குதேன்று வீசுப்புவாகிய கஸதானு அந்தோனியேன்பவர்தானே ஐயமின்றி நம்பிக்கோண்டு வாாபட்சமும் அகடவிகடமுமில்லாதஐந்துபேர் முன்பாகத் தான் நம்புவதற்குள்ள நியாயத்தை எடுத்துக்காட்டி அத்தை மெய்ப்படுத்தச் சம்பவித்தால், நாங்களுஞ்சீக்கிாம் நற்சமையங் கிடைத்த வேவள கோவை நகரிக்குப் போய் அவ்வற் புதத்தைப்பார்க்கிறதற்கு மெத்தப் பிரியப்பட்டவர்களாயிருப்போம்.

To the Editor of the Morning Star.

Siva's son Pulliar alias Ganizar, a heathen deity residing at Soodoomala, *Plaintiff*

Cannacayamman of Madura, residing at Soodoomala, *Defendant.*

Libel of the Plaintiff by his Channadacaran.

Sheweth,

That the Deft. who does 20 days annually take the Plff. to ride round her temple in company with the Plff's brother Candaswamy, attended by dancing girls and hundreds of natives with loud noises of Rockets, Trumpets, Tom Toms, and other displays—on the night of the 17th May at or before 10 o'clock made the Plff. while riding round the temple, to be laughed at by all, even by the dancing girls: because the Plff. was placed against the wind and fell down together with the Poochapram, in which he rode; besides the Deft. pretending to place the Plff's brother, placed one of his war weapons equal with the Plff. in the left side of the Defendant.

Therefore the Plff prays you to call on the Defendant and after a thorough inquiry of the case, to order the Deft. to pay the sum of £200 sterling, being the damage which will answer the Plff. to keep a separate temple and festival.

For which act of justification the Plff. as in duty bound, Shall Never Pray.

Signed) Cadirgarmer Visoovenadan
Channadacaran of Pulliar.

Jaffna, 20th May, 1845.

வாதி சுதுமலை குடி சிவன் குமாான் பிள்வளயார்

பிாதிவாதி மதுாைஆண்டவள் சுதுமலகுடி கண்ணகையம்மாள்,

வாதியின்பிாது,

பிாதிவாதி வாடிக்கையாய் வாதியை வருடத்திலிருபது நாவளக்குத் தனது திருவிழாவுக்கு வரும்படி அழைப்பதும் வாதிபோய் அங்கே நடக்கும் ஆடல் பாடல்கவளயும் தாசிகளின் நடனங்கவளயும் வாணங்களின் சிறப்புகவளயும் பார்த்துக்கோண்டு கூடப் பிாதட்சணமாய் வாகனங்களிலாகுதல் இாதம் சப்பிறம் முதலானவைபிலாகுத வேறுதலுண்டு. சேல்லும் வைகாசி மாதம், ௰௭ங். தேதியிலன்று வாதியைப் பிாதிவாதி காத்துவளத்தில் விட்டு வாதி பிாதிவாதியின் பூச்சப்பிறத்தின்மேல் விழுந்து தாசிகளாலும் சனங்களாலும் சிரிக்கப்பட்டதுமன்றி வாதியின சகோதானுடைய படைக்கலமோன்றை வாதியோடு சரியாய் வைத்ததும் நியாயப்பிாமாணத்துக் கடாததாயிருக்கின்றது ஆதலால் பிாதிவாதியை அழைத்து விளங்கி வாதியின் சங்கைநட்டத்துக்காய், ௨௱. பவுண இறுக்கும்படிகட்டவளபணணவும், வாதி அதை எடுத்து ஒரு கோவில் கட்டிக்கோணடு திருவிழாச் சேய்யச் சிந்திக்கிறது.

சூஅாசருவ வைகாசி } பிள்வளயாருடைய சன்னதமீ௨ ௨௰ங் தேதி } கான் கதிாமர் விசுவனுதர்.

Dear Sir,

The following is intended as an answer to the question proposed by Mr. A. B. in the last No of the 4th vol. page 248

What is meant by "A Binomial?" It is a residual quantity of the form $a+x$, or $a-x$; and this quantity may be raised to any power by the following rule:

Find the literal part of the power by inspection;* then the coefficient of the first term will always be one, because the coefficient of the root is one. Also the coefficient of the second term is the same as the index of the power required, and the coefficient of the third term is found by multiplying the coefficient of the second term by the index of that term, and dividing the product by the number of terms already completed And in the same way the coefficient of the other terms may be determined Thus to find the 4th power of $(a+x;)$ the literal part of the power is $a^4+a^3x+a^2x^2+ax^3+x^4$. Here the coefficient of the first term is evidently one; hence a^4 is complete—also 4 is the index of the 4th power; therefore $4a^3x$ is complete. Again by the rule $3\times4\div2=6$ the coefficient of the third term. Also $2\times6\div3=4$ the coefficient of the 4th term and $1\times4\div4=1$ the coefficient of last. Therefore the 4th power required is,

$$a^4+4a^3x+6a^2x^2+4ax^3+x^4.$$

This general rule is called the "*Binomial Theorem.*" Then to furnish Mr. A. B. with a proof of this rule,

Let $x+a$ be the given binomial; and its nth power is $(x^n+nax^{n-1}+n.)\ n-1\div2,\ a^2x^{2n-2}+n.\ n-1\div2.\ n-2\div3\ a^3x^{n-3}+$&c. According to the preceding rule, to investigate this theorem, suppose n quantities, $x+a$, $x+b$, $x+c$, &c. multiplied together; it is manifent that the first term of the product will be x^n, and that, x^{n-1}, x^{n-2}, &c; the other power of x will all be found in the remaining terms, with different combinations of a, b, c, d, &c.

(Let $x+b.)\ (x+c.)\ (x+d)$ &c.$=x^{n-1}+px^{n-2}+qx^{n-3}+$&c. and $(x+a.)(x+b.)(x+c.)(x+d.)$ &c. $=x^n+\mathcal{A}x^{n-1}+Bx^{n-2}+$&c.

then $x^n+\mathcal{A}x^{n-1}+Bx^{n-2}+$&c. and $(x+a)\times x^{n-1}+px^{n-2}+qx^{n-3}+$&c. or,

$$\left.\begin{array}{l} x^n+px^{n-1}+qx^{n-2}+\&c. \\ +ax^{n-1}+apx^{n-2}+\&c \end{array}\right\}$$ are the same series;

therefore $\mathcal{A}=p+a$, $B=q+ap$, &c. that is by introducing one factor, $x+a$. into the product, the coefficient of the second term is increased by a, and by introducing $x+b$, into the product, that coefficient is increased by b, &c. Therefore the whole value of $\mathcal{A}$ is $a+b+c+d+$&c. Again by the introduction of one factor $x+a$ the coefficient of the third term a is increased by ap, i e by a multiplied by the preceding value of $\mathcal{A}$ or by $a\times$(b plus c plus d) &c and the same may be said with respect to the introduction of every other factor; therefore upon the whole,

$B=a.$ (b plus c plus d plus) &c.
$+b.$ (c plus d plus) &c.
$+c.$ (d plus) &c.

In the same manner,

$C=a\times b.$ (c plus d plus) &c.
$+a.\ c.$ (d plus) &c.
$+b.\ c.$ (d plus) &c. and so on; that is.

$\mathcal{A}$ is the sum of the quantities a, b, c, &c. B is the sum of the products of every two; C is the sum of the products of every three; &c. &c.

Let $a=b=c=d=$&c.; then $\mathcal{A}$, or a plus b plus c plus d plus &c. $=na$; $B=ab$ plus ac plus bc plus &c$=a^2\times$ the number of combinations of a, b,c d, &c. taken two and two $=n$ $n-1\div2$ a^2 in the same manner it appears that

$C=n.\ n-1\div2.\ n-2\div3,\ a^2$ &c.

And $(x+a.)(x+b.)(x+c.)$ &c. to n factors$=(x+a;)^n$ therefore $(x$ plus $a)^n=x^n$ plus nax^{n-1} plus $n.\ n-1\div2,\ a^2x^{n-2}$ plus $n.\ n-1\div2.\ n-2\div3,\ a^3x^{n-3}$ plus &c.

For further information on the subject, see Tyson's Bonnycastle's Algebra, page 29, and Wood's Algebra pp. 116, 117; from which the preceding statements have been gathered.†

Hoping this will satisfy Mr A. B.

Chundicooly Sem. } I remain,
April 24th 1845. } Yours very truly,
A. Z.

---

* In determining the literal part of any residual quantity as $(a+x)$ the index of the first term, beginning with the required power, diminishes by unity and that of the other beginning with 0, increases by unity in every succeeding term.

† See also Encyclopædia Britan: Vol. I. page 651.

POET'S CORNER.

TIME'S CHANGES.

(From the German of Ruckert, by Miln'es.

CHIDHAR the Prophet ever young,
Thus loosed the bridle of his tongue:

I journeyed by a goodly town,
Beset with many a garden fair,
And asked of one who gathered down
Large fruit, "how long that town was there?"
He spoke, nor chose his hand to stay,
"The town has stood for many a day,
And will be here forever and aye."

A thousand years went by, and then
I went the self-same road again.

No vestige of that town I traced,—
But one poor swain his horn employed,—
His sheep unconscious browsed and grazed,
I asked, "When was that Town destroyed?"
He spoke, nor would his horn lay by,
"One thing may grow and another die
But I know nothing of towns—not I."

A thousand years went by, and then
I past the self-same place again.

There in the deep of waters, cast
His nets one lonely fisherman,
And as he drew them up at last,
I asked him, "how that Lake began?"
He looked at me, and laughed to say,
The waters spring forever and aye,
And fish are plenty every day."

A thousand years went by, and then
I went the self-same road again.

I found a country wild and rude,
And, axe in hand, beside a tree,
The Hermit of that solitude,—
I asked, "how old that Wood might be?"
He spoke, "I count not time at all,
A tree may rise, a tree may fall,
The Forest overlives us all."

A thousand years went on, and then
I past the self-same place again.

And there a glorious City stood,
And, mid tumultuous market cry,
I asked, "when rose the Town, where Wood,
Pasture and Lake forgotten lie?"
They heard me not, and little blame,—
For them the world is as it came,
And all things must be still the same.

A thousand years shall pass, and then
I mean to try that road again.

BEAUTIFUL APOLOGUE.

A shepherd was mourning over the death of his favorite child, and in the passionate and rebellious feelings of his heart was bitterly complaining that what he loved most tenderly, and was in itself most lovely, had been taken from him. Suddenly a stranger, of grave and venerable appearance, stood before him and beckoned him forth into the field. It was night, and not a word was spoken till they arrived at the fold, when the stranger thus addressed him:

"When you select one of these lambs from the flock, you choose the best and most beautiful among them. Why should you murmur because I, the good Shepherd of the sheep, have selected from those which you have nourished for me, the one that was most fitted for my eternal fold."

The mysterious stranger was seen no more, and the father's heart was comforted.—*Jeremy Bentham.*

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

God's Judgement upon Nadab and Abihu, sons of Aaron, for offering strange Fire before the Lord.

[Leviticus x. 1—6.]

After God had delivered the *Ten Commandments* from Mount Sinai, he gave various other directions for the civil and religious conduct of the people. Aaron and his sons, were by God's command consecrated as priests, to present before the Lord the appointed offerings of religious worship. These offerings were of various kinds, and consisted principally of incense, meat, flour, first fruits, and slain beasts from the flock and herd, as God had appointed. On extraordinary occasions God signified his acceptance of the offerings made, by sending out fire in a supernatural manner to consume them. (See Lev. ix. 24.—1 Chron. xxi. 26. 2 Chron. viii. 1.—1 Kings xviii. 38.) On a certain occasion Nadab and Abihu, sons of Aaron, offered incense before the Lord in amanner contrary to what God had commanded, when fire from the Lord consumed them, and they fell down dead before the Lord. Aaron and his remaining sons were forbidden to uncover their heads or rend their clothes, or show any sign of grief, lest they also should be consumed.

How terrible is God in his judgments! If every impure and unholy offering presented in heathen temples were thus visited by the Divine judgement, how many priests would be left to stand before the heathen altars? Let all our readers remember that God is a holy God and will not be mocked by the offering of hypocritical or impure services.

நாதாப்பு அபியூயேன்பவர்களின் அழிவு.

[மோசே எழுதின, ௩ ம். ஆகமம், ௰ ம். அதி. ௧—௬.]

சீனுவேனும்மலயி— லீனாந்துகற்பனைகள்—செப்பியும்பலவொ
ழுக்கந்—தெரிவித்து மாறேனு—மைந்தரும் பூசனைகள்— செய்யு
மாசாரியர்களாய்——நானுவிதப்பலி— செலுத்தவேன்றும் பான்—
நவின்ற பின்னேருதினத்தில்— நாதற்கடாத்துப— நல்குமாறேன்
மைந்தர்—நாதாபோடபியூபுமே—— வானுதீதந்தபா- னேவுமக்கினி
யினுல்-மாய்ந்தனர்கடேவநீதி— மாபயங்காமதா- மஞ்ஞானவாசாரி-
மார்மு னுந்தேவனிவ்வா——றனுதுவரினழிவாணவரும் பொறுமை
யோ-டமர்ந்தனன்பகவனேனினும்-அழிவாவரோம்பிரா- ணமலனும
சுத்தவர்ச்-சவணநிந்தையனுகோணுதே.

FORTY DOLLARS REWARD.

Stolen from the Bungalow at "Masar" Estate a single Barrell, Two Ounce, Elephant Rifle—with Percussion Lock, made by ——— of London.

Whoever will give information which may lead to the discovery of the Robbery and the restoration of the article shall receive a reward of FORTY RIX DOLLARS, on application to the undersigned on the premises or in Jaffna. THOMAS CLARK.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்ன வென்றல், லொந்தோம் பட்டினத்திற் செய்யப்பட்டதும் யாணைகளைச் சுட்டுவிழத்தக் கூடியதுமான துவக்கோன்று கிழக்குநாட்டைச் சார்ந்த மாசார் என்னுங் குறிச்சியிலுள்ள தோட்டத்து வங்களாவிலிருந்து களவுபோன படியால், எவாாகுதல் இந்தத் துவக்கைக் களவெடுத்தவணயும் அல்லது எடுத்தவர்களையும் களவுபோன துவக்கையுங் கண்டுபிடித்துக்கோண்டுவந்து சீதாரியில் அல்லது மாசாரில் இதன் கீழ்க் கையோப்பம் வைத்தவரிடங் கொடுக்கச் சம்பவித்தால் அவர்கள் நாற்பது இறைசாலுபகாாம் பெறுவார்களேன்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகுது.

தோமாஸ் கிளாக்கு.

PRICE HALF A CROWN.

On the first day of June 1845, will be published the first Canto of John Syntax the younger, a mock Heroic Poem.

Contents.—The hero's ancestry—the affinity between an Almirah and the human body described,—the hero's views on that subject—he gets disgusted with the hammer and takes up the pestle—falls in love—the marriage described—he finds his wife to be 6 inches higher than himself—tries to decrease her size with the hammer and is repulsed by the fist—makes an eulogium on the fist and spouts it at a public assembly; goes home and comes to the determination of giving up the pestle for the quill.

Application (if by letter post paid) will be received by Mr. H. WEBER, Jaffna. *Jaffna 7th March,* 1845.

1845. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

MAY 6 TO 19.	Barometer, corrected for Capillarity & Temperature: Maximum observed at h m 9 40 A. M.	Minimum observed at h m 3 40 P. M.	Thermometer. 1st and 3d columns give the mean of the day and the night. A. M. h m 9 30	P. M. h m 3 40	P. M. h m 9 30	Depression of the wet-bulb Thermometer. A. M. h m 9 30	P. M. h m 3 40	P. M. h m 9 30	*Course of the wind.*	REMARKS.
									Observed chiefly at the times of the other observations.	*Force of the wind.*—A fresh breeze has prevailed almost constantly.
				°	°	°	°	°		
6	29.839	29.753	81.5	82.9	82.0	1.5	4.9	3.4	N. E., S W., S. E.	Flying clouds; cloudy; rain.
7	29.858	29.756	82.7	85.4	84.5	3.7	5.4	4.5	W., S. S. W.	Flying clouds.
8	29.841	29.728	86.7	88.8	85.3	4.6	5.5	5.3	W. S. W., S.	Flying clouds.
9	29.804	29.745	86.1	87.5	85.5	6.2	6.9	5.0	S. W., S. S. W.	Flying clouds.
10	29.803	29.718	86.4	87.9	85.4	5.8	7.0	5.3	S. S. W.	Cloudy; flying clouds.
11	29.801	29.717	86.6	88.4	85.6	6.6	6.6	4.6	S. W., S. S. W.	Cloudy; flying clouds.
12	29.785	29.720	87.4	89.4	86.2	5.8	7.3	5.0	S. W., S.	Flying clouds.
13	29.766	29.682	87.0	88.4	85.8	4.6	7.4	3.8	S. W. by S., S.	Flying clouds.
14	29.751	29.678	86.8	87.7	85.5	4.6	5.5	3.5	S. S. W., S.	Flying clouds.
15	29.769	29.714	86.2	86.8	84.7	4.7	6.8	4.6	S. S. W., S.	Flying clouds.
16	29.833	29.729	85.8	88.0	84 6	4.9	7.0	4.6	S. S. W., S.	Flying clouds.
17	29.824	29.738	86.0	88.0	84.2	5.5	8.0	4.8	S. S. W., S., S. W.	Flying clouds.
18	29.843	29.758	86.0	87.8	84.1	6.0	7.0	4.7	S. W.	Flying clouds.
19	29.843	29.733	86.2	87.5	84.8	6.0	7.0	4.6	S. W. by S., S.	Flying clouds.
	29.811	29.726	85.8	87.5	84.9	5.0	6.6	4.5	MEAN.	

௰௩. அதிகாரம்.

அடக்கமுடைமை—*On self-control.*

செறிவறிந்துசீர்மைபயக்குமறிவறிந்
தாற்றினடங்கப்பெறின்

அடங்குவதே நமக்குஞானமாவதேன்று அறிந்துநெறியினுலே ஒருவன் அடங்கப்பெறுவானுனுல் அந்தஅடக்கமானது நல்லோர்களாலே அறியப்பட்டுஅவனுக்குச் சிறப்பைத்தரும், எ று.

If a man knowing that self-control is knowledge, in the appointed way control himself, such control known by the wise, will bring distinction. *Drew.*

CONTENTS.

History and Chronology - - - 73
The Letter Writer - - - - 74
Child's Book on the Soul - - - - 75
Fidelity of Bishop Lattimer - - - - ib.
Brief historical view of Ceylon - - - 76
Naladiar—Instability of wealth - - - 77
There is nothing—Go again——Liberty of Conscience ib.
Summary of English Intelligence - - - ib.
Translation of the article "Romanism in Germany" 78
Touch Stone—Summary of Tamil Intelligence - ib.
On St. F. Zavier's body - - - - 79
Answer to a Mathematical Query - - - ib.
Poet's Corner—Time's Changes—Beautiful Apologue ib.
God's Judgment upon Nadab and Abihu - - 80
Meteorological Register - - - - ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.